

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา “ทัศนะของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ระดับปริญญาโทภาคปกติ ประจำปีการศึกษา 2549 ต่อปัจจัยการกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต” ผู้ศึกษาได้แบ่งหัวข้อการศึกษาเป็นดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎี

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนะ

1.2 แนวคิดปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ

2. ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิด

2.1 ทฤษฎีทางสังคมวิทยา

- ทฤษฎีคิดก่อนทำ

2.2 ทฤษฎีการมุ่งเฉพาะกลุ่มของ Sampson และ Laub ภายใต้กรอบทฤษฎีการควบคุมทางสังคมด้านข่าวสารข้อมูล Sampson and Laud's Age-graded Theory of Informal Social Control

2.3 ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของเด็กกระทำผิด

2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

2.5 ทฤษฎีทางจิตวิทยา

- ทฤษฎีกลไกการควบคุม

- ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Crime Victims)

2.8 การใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตกับการกระทำผิดทางเพศ

- ความเป็นมา

- รูปแบบ วิธีการ

- สถิติอาชญากรรมทางเพศที่เกิดจากอินเทอร์เน็ต

- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

- บทลงโทษ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. กรอบแนวคิดในการศึกษา

1. แนวคิดทฤษฎี

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับทักษะ

ความหมายเกี่ยวกับ “ทักษะ” มีผู้รู้ได้ให้ความหมายไว้มากมาย ในที่นี้ผู้ศึกษาได้นำเพียงบางส่วนมาประกอบการศึกษา ดังนี้

ทักษะ เป็นความรู้สึกนึกคิด หรือความคิดเห็นของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีต่อสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกเฉพาะตัวของบุคคลที่สนองต่อคำถามในแบบสอบถามความคิดเห็นโดยไม่มีผู้วินิจฉัยว่า ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี เป็นความรู้ ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รวมทั้งแนวทางปฏิบัติหรือท่าทีต่อสิ่งนั้น (หทัยรัตน์ พุ่มคชา, 2533, น. 14)

ทักษะ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่มีต่อสิ่งหนึ่ง รวมทั้งแนวทางปฏิบัติ หรือท่าทีที่มีต่อสิ่งแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออีกในหนึ่ง คือ ความคิดเห็นหรือข้อคิดเห็น (วีรยุทธ ชัยชนะมงคล, 2531, น. 14)

ทักษะ ในความหมายทางจิตวิทยา คือ ความสำคัญต่อพฤติกรรมมนุษย์ในแง่เกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ ถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ รวมถึงการพัฒนาความสามารถทางทักษะทางสติปัญญา และการใช้วิจารณญาณของมนุษย์ เพื่อประกอบการตัดสินใจ มี 5 ขั้นตอนดังนี้ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2550, น. 10-14)

1. ความรู้ (Knowledge) เป็นขั้นแรกของพฤติกรรม ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการจดจำ อาจจะโดยการนึกได้ มองเห็น ได้ยินได้ฟัง ความรู้ในขั้นนี้ประกอบด้วย คำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎโครงสร้าง วิธีการแก้ปัญหา อาจกล่าวได้ว่าความรู้เป็นเรื่องของการจำได้ หรือระลึกได้โดยไม่ต้องใช้ความคิดที่ซับซ้อนและไม่ต้องใช้สมองมากนัก ดังนั้นการจำได้จึงเป็นกระบวนการที่สำคัญทางจิตวิทยาและเป็นขั้นต้นที่จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ การนำความรู้ไปสู่การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ได้ใช้ความคิดและความสามารถด้านสมองเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นพฤติกรรมขั้นต่อมาจากความรู้ขั้นตอนนี้จะใช้ความสามารถทางสมอง และทักษะในขั้นสูงจนถึงระดับของ “การสื่อความหมาย” ซึ่งอาจทำได้ทั้งที่เป็นการใช้ปากเปล่า ข้อเขียน ภาษา หรือการใช้สัญลักษณ์ มักเกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ทราบ

ข่าวสารต่าง ๆ แล้ว จากการฟัง เห็น อ่าน เขียน ความเข้าใจนี้อาจจะแสดงออกในรูปของการใช้ทักษะหรือการแปลความหมายต่าง ๆ

3. การนำความรู้ไปใช้ (Application) การนำความรู้ไปใช้ต้องอาศัยความสามารถหรือทักษะทางด้านความเข้าใจดังกล่าวมาแล้วการนำความรู้ไปใช้นี้กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การแก้ปัญหา
นั่นเอง

4. การวิเคราะห์ (Analysis) ความสามารถในการวิเคราะห์เป็นพฤติกรรมที่ช่วยให้ความสามารถแยกภาพรวมออกเป็นส่วนย่อย เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่เด่นชัดยิ่งขึ้น แบ่งเป็นชั้นย่อย ๆ ได้ 3 ชั้น

1) ความสามารถในการแยกแยะองค์ประกอบของปัญหาออกเป็น ส่วน ๆ

2) ความสามารถในการเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบ

3) ความสามารถในการมองเห็นหลักของการผสมผสานปัญหาที่มีองค์ประกอบย่อยมากมายหลาย ๆ ส่วน มารวมเป็นโครงสร้างที่แน่ชัด ความสามารถในการสังเคราะห์นี้เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ หรือความคิดริเริ่ม จึงต้องอาศัยความสามารถชั้นต่าง ๆ

5. การประเมินผล (Evaluation) ความสามารถในการประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการให้ค่าต่อความรู้ หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งจะต้องใช้เกณฑ์หรือมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นส่วนประกอบในการประเมินผล มาตรฐานนี้อาจจะออกมาทั้งในเชิงคุณภาพและปริมาณ สำหรับมาตรฐานที่ใช้ นี้ อาจจะมาจากบุคคลนั้นต้องตั้งขึ้นเอง หรือมาจากมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว ความสามารถในการประเมินผลนอกจากจะเป็นความสามารถขั้นสุดท้ายแล้ว ยังเป็นตัวเชื่อมที่สำคัญของพฤติกรรมอื่น ๆ อีกด้วย

1.2 แนวคิดปัจจัยต่อการตัดสินใจการกระทำผิด

การตัดสินใจ เป็นกระบวนการสรรหาทางเลือกตามระดับสติปัญญา ลักษณะนิสัย อารมณ์และการเรียนรู้ทางสังคมของบุคคล เพื่อกำหนดพฤติกรรมซึ่งเชื่อว่าจะทำให้บรรลุเป้าหมายได้ (สุธี สีนํ้าเงิน, 2541, น. 13) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจนับเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการตัดสินใจอย่างมาก เนื่องจากการตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมของแต่ละบุคคลนั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะเดียวกัน แต่อาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียดก็ได้ อย่างไรก็ตามได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ สรุปพอสังเขปได้ดังนี้

นิวัติ กลิ่นงาม (2522, น. 16) ได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจไว้ 4 ด้าน ได้แก่

1. ปัจจัยทางด้านสังคม เช่น วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ หลักธรรมของสังคมระบบการศึกษา และสิ่งแวดล้อม
2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เช่น อาชีพ การทำมาหากิน รายได้ การเพิ่มผลผลิตอาหารเงินทุน และสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจ
3. ปัจจัยทางด้านผู้ตัดสินใจ เช่น ระดับการศึกษา ระดับสติปัญญา ความรอบรู้ในเรื่องต่าง ๆ ประสบการณ์เดิม วุฒิภาวะนิสัย อารมณ์
4. ปัจจัยด้านเวลา สถานที่ และข้อเท็จจริง ทั้งนี้เพราะการตัดสินใจที่กระทำในเวลาสถานที่ และข้อเท็จจริงที่ได้รับมีปริมาณและคุณภาพแตกต่างกัน วิธีเลือกใช้อาจจะแตกต่างกันด้วย

จันทร์ ชุ่มเมืองปัก (2519, น. 24-25) ได้กล่าวถึงปัจจัยของการตัดสินใจ ซึ่งได้สรุปได้ การตัดสินใจอะไรต้องพิจารณาจากปัจจัย 3 อย่าง ประการแรก ได้แก่ ข้อมูลจากตนเองที่รู้จักตนเองอย่างแท้จริง ประการที่สอง การใช้ข้อมูลทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และประการสุดท้าย ด้านความรู้วิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ปัจจัยทางจิตวิทยาบางตัวก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ (สุธี สีน้าเงิน, 2541, น. 26-27) ได้แก่การรับรู้ ค่านิยม และบุคลิกภาพ

1. การรับรู้ (Perception) จะมีอิทธิพลในการกำหนดพฤติกรรมการตัดสินใจของบุคคลให้แตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะจะมีอิทธิพลในสถานการณ์การตัดสินใจที่ไม่แน่นอน ข้อมูลในการตัดสินใจไม่เพียงพอ และยังมีบทบาทสำคัญเมื่อจะต้องตัดสินใจเลือกทางที่ไม่มีข้อแตกต่างกันมากนัก ปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการรับรู้ ได้แก่ ประสบการณ์ค่านิยมของแต่ละบุคคล บุคลิกภาพ พื้นฐานทางวัฒนธรรมและลักษณะทางกายภาพของแต่ละบุคคล

2. ค่านิยม (Values) เป็นกรอบมาตรฐานซึ่งใช้เป็นกรอบกำหนดทางเลือกของคนจากทางเลือกต่าง ๆ ถือว่ามีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจค่านิยมอาจจะเรียนรู้มาจากพ่อแม่ ครู อาจารย์ เพื่อนฝูง เพื่อร่วมงาน พื้นฐานทางสังคม สื่อมวลชน และอื่น ๆ

3. บุคลิกภาพ (Personality) ของบุคคลแต่ละคนจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เช่น บางคนอาจจะมีบุคลิกภาพกล้าเสี่ยง กล้าได้กล้าเสีย บางคนอาจมีการตัดสินใจช้า บางคนชอบทดลองเมื่อพบกับเหตุการณ์เดียวกัน ผู้ตัดสินใจที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกันจะเลือกวิธีในการแก้ปัญหาต่างกัน

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์นั้นมีหลายด้านด้วยกัน เช่น ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมและสังคม ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ปัจจัยทางด้านสังคมเกี่ยวกับการถูก ชัดเกลมาจากสถาบันต่าง ๆ ของสังคม เช่น สถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาของแต่ละบุคคลทั้งทางตรงและทางอ้อมเพราะสถาบันครอบครัวจะเป็นสถาบันแรกที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งบุคลิกภาพและอุปนิสัยของแต่ละคนที่แตกต่างกันก็จะมีผลต่อการรับรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อลักษณะการตัดสินใจในเหตุการณ์หรือปัญหาต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไปด้วย

2. แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิด

2.1 ทฤษฎีทางสังคมวิทยา (Sociological Theories)

1. ทฤษฎีคิดก่อนทำ (Choice Theories) มีสมมติฐานที่มาจากแนวคิดของสำนัก Classic ในเรื่องของเจตจำนงอิสระ (Free Will) ที่ว่าธรรมชาติของมนุษย์จะเลือกที่จะมีพฤติกรรมแบบใดโดยการคำนวณจากสิ่งที่สนองต่อความพอใจของบุคคลโดยสมมติฐาน คือ

- 1) เชื่อว่าบุคคลเป็นผู้มีอิสระในการกระทำผิด
- 2) แนวทางในการเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมายขึ้นอยู่กับความพึงพอใจหรือผลประโยชน์สูงสุด ซึ่งความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ที่ต้องการนั้นไม่จำกัดเฉพาะในรูปของทรัพย์สินเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผลประโยชน์หรือความพึงพอใจด้านจิตใจด้วย (Seek pleasure avoid pain)

การที่บุคคลได้คิดคำนวณถึงผลที่จะตามมาหลังประกอบอาชญากรรมแล้วไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับ ความเป็นไปได้ในการจับกุม อัตราโทษที่ได้รับหากถูกจับกุม ซึ่ง โรเนล คาร์ก และดีเรค คอรันิส (Cornish & Clarke) ผู้นำในทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิดนำเสนอว่าการศึกษาอาชญากรรมต้องมองว่าอาชญากรรมมีคุณสมบัติ 2 ประการ

1. คุณสมบัติของการประกอบอาชญากรรม (Offense Specific) หมายถึง ข้อเท็จจริงที่ว่าอาชญากรรมจะมีพฤติกรรมแตกต่างไปตามรูปแบบของอาชญากรรม และด้านความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม

2. คุณสมบัติของตัวอาชญากร (Offender Specific) หมายถึง ความแตกต่างของตัวอาชญากรในการตัดสินใจที่จะประกอบอาชญากรรม ก่อนที่จะกระทำผิดอาชญากรต้อง

คำนึงถึงสภาพแวดล้อมทั่วไป ได้แก่ โอกาสในการกระทำผิด ผลเสีย ผลประโยชน์ ตลอดจนความเสี่ยง รวมทั้งแรงกระตุ้นและมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของอาชญากร ซึ่งหลังจากที่ได้คำนวณถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชญากรรมแล้ว จึงตัดสินใจว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่

2.2 ทฤษฎีการมุ่งเฉพาะกลุ่มของ Sampson และ Laub ภายใต้กรอบทฤษฎีการควบคุมทางสังคม

ด้านข่าวสารข้อมูล Sampson and Laub's Age-graded Theory of Informal Social Control

จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่ามีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกันระหว่างเหตุการณ์ในชีวิตกับระยะจับพัฒนาการ (desistance) ดังนั้น นักวิจัยกล่าวถึงการผูกพันทางสังคมกับชีวิตตามปกติว่าเป็นคำอธิบายที่เป็นไปได้สำหรับความสัมพันธ์เหล่านั้น ตัวอย่าง เช่น ไมเคิลเฮลเดอร์ ได้อ้างถึงนักโทษ 20 คนที่เขาสัมภาษณ์ เขาบอกว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการออกไปอย่างประสบความสำเร็จคือเหตุการณ์ทั้งหมดที่เป็นตัวบ่งชี้ของการได้มาซึ่งความผูกพันที่มีความหมายของคน ๆ หนึ่งกับระเบียบทางสังคมที่เป็นไปตามแบบแผนที่ปฏิบัติกันมา นักโทษที่ให้สัมภาษณ์บอกว่าความผูกพันอย่างนั้นเกิดขึ้นมาจากการงานที่ดีและสลายไปในครอบครัว และอื่น ๆ กลไกที่รับรู้ได้ก็คือ "สังคมสร้างการทำตัวให้ตรงกันตามกฎหมายสังคมโดยการสร้างความผูกพันให้กับสมาชิกในสังคมซึ่งกล่าวได้ว่าอาจเป็นต้นทุนของการประกอบอาชญากรรมได้"

ขณะที่นักวิจัยเหล่านี้สรุปว่า ความผูกพันทางสังคมเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นช่วงที่ไม่มีการพัฒนา (desistance) ทฤษฎีเฉพาะกลุ่มอายุของ Sampson and Laub แคมป์สันกับลอบ ซึ่งเป็นทฤษฎีในกลุ่มการควบคุมทางสังคมด้านข่าวสารข้อมูลได้ตั้งทฤษฎีไว้อย่างชัดเจนถึงความเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์โดยผ่านทฤษฎีการควบคุมทางสังคม และความคิดที่ว่าความผูกพันทางสังคมกับชีวิตตามแบบแผนทั่วไป แคมป์สันกับลอบ กล่าวว่าต้นทุนทางสังคมรวมถึงความรู้และความรู้สึกว่าเป็นพันธะการควรค่าแก่การเชื่อถือ ช่องทางข่าวสาร บรรทัดฐานและการที่ความสัมพันธ์เหล่านี้มีอยู่ โดยหลักความผูกพันกับสังคมสร้างต้นทุนทางสังคมและระบบการมีพันธะที่พึ่งพากันที่ทำให้การประกอบอาชญากรรมนั้นเสี่ยงหรือมีต้นทุนสูงเกินไป ในงานวิจัยเชิงประจักษ์ แคมป์สันกับลอบ พบความต่อเนื่องในการกระทำผิดตลอดช่วงชีวิต ตอนแรกพวกเขาพบหลักฐานที่หนักแน่นมากเรื่องความต่อเนื่องจากสมัยเด็กไปจนเป็นผู้ใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างย่อยของเด็กที่กระทำผิดมากกว่าเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด โดยร้อยละ 76 ของเยาวชนทำความผิดที่ถูกจับ

ระหว่างอายุ 17 ถึง 25 ปี และร้อยละ 20 ของผู้ที่ไม่ใช่เยาวชนทำความผิดถูกจับในทุกช่วงอายุ เมื่อเปรียบเทียบกรณีของผู้ถูกจับที่มีอายุ 32 - 45 ปี (ร้อยละ 55 คือเยาวชนที่กระทำผิด และ ร้อยละ 16 ผู้ที่ไม่ใช่เยาวชนกระทำผิด) ความต่อเนื่องก็เห็นได้ชัดในหมู่ของเยาวชนที่กระทำผิด Glueck ที่พบว่าในหมู่คนที่รับราชการทหารร้อยละ 60 ของเยาวชนที่ทำความผิดถูกตั้งข้อหาในระหว่างที่เป็นทหาร เปรียบเทียบกับร้อยละ 20 ของผู้ที่ไม่ใช่เยาวชนที่กระทำผิด นอกจากนี้ เยาวชนผู้กระทำผิดนั้นมีแนวโน้มที่จะมีการกระทำที่ไร้เกียรติ และโอกาสน้อยมากที่จะจบมัธยมปลาย และมีแนวโน้มสูงที่จะมีความมั่นคงด้านอาชีพการงานต่ำ พวกเขาอธิบายว่าความต่อเนื่องนี้ไม่เพียงผ่านช่วงที่เป็นเด็ก แต่ยังผ่านกระบวนการที่พวกเขาเรียกว่า ความด้อยโอกาสที่สะสม โดยเฉพาะพวกเขาอธิบายความต่อเนื่องโดยผ่าน "รูปแบบการพัฒนาและสะสมซึ่งพฤติกรรมของเยาวชนผู้กระทำผิดนั้นมีผลที่เล็กน้อยอย่างเป็นระบบต่อความผูกพันต่อสังคมและสถาบันที่เชื่อมโยงผู้ใหญ่เข้ากับสังคม แม้ว่าจะมีความต่อเนื่องเช่นนี้ แต่พวกเขาก็ยังพบหลักฐานว่าการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดขึ้นเพราะความแตกต่างในพลังของความผูกพันทางสังคมในวัยผู้ใหญ่ที่มาจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต เช่น การแต่งงานที่อยู่ยืนยง การทำงานที่มั่นคง และการเข้ารับใช้ราชการทหาร โดยเป็นอิสระจากแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากร พวกเขายังเน้นว่า คุณภาพของความสัมพันธ์ หรือ " การลงทุนทางสังคมหรือต้นทุนทางสังคมในความสัมพันธ์ที่เป็นสถาบันนั้น ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมแบบครอบครัว ชุมชน หรือว่าที่ทำงานก็ตาม นั้นจะกำหนดการฟื้นตัวของการควบคุมทางสังคมอย่างไม่เป็นทางการในระดับปัจเจกบุคคล" ในเรื่องของ การถูกคุมขังหรือเข้าคุกนั้น แคมป์กับลอบศึกษาพบาทโดยอ้อมของการถูกจำคุกสำหรับการก่ออาชญากรรมในอนาคต และพบว่า การถูกจำคุกเป็นเวลานานช่วยให้เกิดอาชญากรรมได้โดยต่อเนื่องจากการที่มีความไม่มั่นคงในหน้าที่การงานที่ตามมาจากการถูกจำคุกเป็นเวลานาน (www.journals.cambridge.org/article)

2.3 ทฤษฎีวิวัฒนธรรมรองของเด็กกระทำผิด (Delinquent subculture theory)

อัลเบิร์ต โคเฮน (Albert Cohen) ได้พิมพ์หนังสือ Delinquent boy : the Culture of the Gang (เด็กกระทำผิด : วิวัฒนธรรมรองของแก๊ง) ในปี ค.ศ. 1955 โดยยกตัวอย่างสังคมของชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมกรในสหรัฐอเมริกา สังคมได้ให้ความสำคัญในเรื่องความทะเยอทะยาน ความก้าวหน้า ความสำเร็จ และการศึกษา ซึ่งทั้งสองชนชั้นต่างอบรมขัดเกลาลูกหลานตามวัฒนธรรมของกลุ่มตน สามารถแยกความแตกต่างของค่านิยมที่ใช้อบรมระหว่างชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมกร ดังตารางที่ 2.1

โคเฮน เห็นว่าในระบบโรงเรียนของสหรัฐอเมริกาจะยึดค่านิยมของชนชั้นกลางมาเป็นบรรทัดฐานหรือเป็นระเบียบในให้นักเรียนปฏิบัติ ถ้านักเรียนต้องการประสบความสำเร็จในโรงเรียนก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมของชนชั้นกลาง ถ้าพิจารณาแล้วพบว่าเด็กที่มาจากชนชั้นต่ำจะเกิดปัญหาในการปรับตัวเป็นอย่างมาก ทำให้เด็กเกิดความขัดแย้งในตัวเอง เกิดความกดดัน และมีความตึงเครียด ผลคือเด็กชนชั้นต่ำจะปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นตัวแทนของกลุ่มชนชั้นกลาง เกิดการรวมตัวกันเป็น “แก๊ง” และมีการสร้างวัฒนธรรมของกลุ่มตนขึ้นมา เด็กที่รวมกันเป็นแก๊ง จะมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 2.1

การเปรียบเทียบค่านิยมในการอบรมสั่งสอน

ค่านิยมชนชั้นกรรมกร	ค่านิยมชนชั้นกลาง
1. การทำตามสบาย	1. การควบคุมตนเอง
2. ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า	2. การวางแผนสำหรับอนาคต
3. การขาดระเบียบวินัย	3. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย
4. ความไม่ตรงต่อเวลา	4. ความตรงต่อเวลา
5. ขาดความรับผิดชอบ	5. ความรับผิดชอบ
6. ไม่ทะเยอทะยาน	6. ความทะเยอทะยาน
7. ความรักพวกพ้อง	7. มารยาทและความสุภาพ
8. ไม่สนใจในกิจกรรมของสังคม	8. การเคารพในทรัพย์สินการส่งเสริมกิจกรรม สันตนาการ

2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory)

เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทฤษฎีทางพฤติกรรม อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) เชื่อว่าคนไม่ได้เกิดมารุนแรง แต่ได้เรียนรู้ที่จะก้าวร้าวจากประสบการณ์ชีวิต ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้รวมถึงการสังเกตพฤติกรรมของคนอื่นที่แสดงความก้าวร้าว เพื่อมุ่งหวังผลจากความก้าวร้าวนี้ นอกจากนี้ยังดูจากภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ เด็ก ๆ เห็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และแสดงความรุนแรง เด็กมีการเรียนรู้และเลียนแบบจากความรุนแรงจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อเติบโตขึ้นได้เห็นรูปแบบ

ของความรุนแรงซึ่งปฏิบัติต่อเนื่องในการมีความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น ลูกชายเห็นพ่อตบตีแม่ และแม่ยอมให้พ่อทำเช่นนั้น เมื่อโตขึ้นเด็กคนนี้จะกลายเป็นคนที่ชอบตบตีลูก และภรรยาของตนเอง เป็นการเรียนรู้โดยการเลียนแบบพฤติกรรม (behavior modeling)

2.5 ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychological Theories)

2.5.1 ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory) เรคเลส (Reckless, 1972 อ้างถึงถึง นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, ม.ป.ป., น. 131-135) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การกระทำความผิดจะมีกลไกในการควบคุมที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ระบบ คือ

2.5.2 ระบบควบคุมภายใน (Inner control) จะเป็นองค์ประกอบของความเป็นตัวเอง (self component) หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตัวเองได้ ความอดกลั้น ความคิดที่ใฝ่ดี จิตใจที่สูงพอจะมองข้ามสิ่งเร้าหรือความชั่วร้าย ความเข้มแข็งของจิตสำนึก ความมีสติสัมปชัญญะ ความอดทนสูง

2.5.3 ระบบควบคุมนอก (Outer control) หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ จารีต ประเพณี ศีลธรรม การมีเป้าหมายและความมุ่งหวังแห่งชีวิต สภาพสังคมที่มีความหวังและมีเหตุผล คำแนะนำที่ดี มีวินัยที่มีประสิทธิภาพ โอกาสที่ได้รับการยอมรับนับถือ

ทฤษฎีนี้ไม่ได้กล่าวถึงแรงผลักดันจากภายในของแต่ละบุคคลที่มาจากแรงบีบบังคับ แรงกดดัน ความวิตกกังวล บุคลิกภาพที่บกพร่องอันมาจากจิตใจ และความบกพร่องความไม่สมบูรณ์ทางสมอง เช่น สภาวะจิตใจมีอาการประสาทหลอน สมองพิการ การเป็นลมบ้าหมู รวมทั้งอาการหวาดกลัว ทฤษฎีนี้มีความสำคัญที่ว่าอาชญากรส่วนมากจะกระทำความผิดอันมีสาเหตุจากระบบการควบคุม สาระสำคัญของทฤษฎีนี้อยู่ที่ว่าระบบการควบคุมภายใน ระบบการควบคุมภายนอกสิ่งใดผลักดันให้เกิดอาชญากรรม ได้แก่ แรงดึงดูดจากภายนอกและกิเลสจากภายใน ถ้าระบบการควบคุมทั้งภายในและภายนอกเข้มแข็งดีพอเพียงระบบเดียวของคน ๆ นั้นก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ใครก็ตามถ้ามีจิตใจอ่อนแอ ไม่อดทนหนักแน่นก็จะทำผิดได้ง่าย

ทฤษฎีกลไกในการควบคุมชี้ให้เห็นถึงข้อกำหนดพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบแบบแผนที่จะต่อต้านการเบี่ยงเบนและปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อการเป็นอยู่ที่มีความหวังในสังคม อาจจะกล่าวได้ว่า ระบบการควบคุมภายใน ระบบการควบคุมภายนอก เป็นแกนที่สำคัญที่จะป้องกันแรงกดดันและแรงดึงดูดจากสภาพแวดล้อมภายนอกและป้องกันกิเลสในจิตใจ แรงกดดันภายนอก เช่น ความยากจน ความเสียเปรียบ การขัดแย้งการทะเลาะกัน ข้อห้ามต่าง ๆ แรงดึงดูดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น ความสวยงาม ความมีเสน่ห์ ความชั่วร้าย พฤติกรรม

เบี่ยงเบนชนิดต่าง ๆ การโฆษณาชวนเชื่อ สิ่งชักนำให้เกิดการกระทำความผิด ส่วนกิเลสภายในจิตใจ เช่น ความต้องการ ความวิตกกังวล ความวุ่นวายใจ ความผัดพ้อ ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ ความมั่งร้าย ความรู้สึกต่ำต้อย

โดยสรุปทฤษฎีของ Reckless ให้ความสำคัญทั้งปัจจัยภายนอก โดยเฉพาะปัจจัยทางสังคมและปัจจัยภายในคือ สภาพจิตใจ เป็นแนวทางสำคัญในการแก้ไขปัญา ความเบี่ยงเบนในสังคม โดยจะต้องพยายามปรับปรุงสถาบันทางสังคมต่าง ๆ โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง พร้อม ๆ กับการฝึกฝนระเบียบวินัยหรือความมีสติสัมปชัญญะให้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอในตัวบุคคล และทฤษฎีนี้ยังได้กล่าวถึงเรื่องกระบวนการทางสังคมและโครงสร้างทางสังคมพร้อม ๆ กันไป เรื่องกระบวนการทางสังคม คือ สิ่งที่ทำให้คนเรียนรู้แล้วหลงผิด ส่วนเรื่องโครงสร้างทางสังคมก็ได้แก่ สถาบันต่าง ๆ ในสังคมซึ่งไม่อาจจะควบคุมพฤติกรรมของคนไว้ได้ดีพอ เนื่องจากสถาบันเหล่านี้ไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.4 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Theory)

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856-1939) ได้อธิบายโครงสร้างบุคลิกภาพที่อยู่ภายในจิตใต้สำนึกของบุคคลมี 3 ส่วน คือ อิด (Id) อีตตรา (Ego) และอภีอีตตรา (Superego) ซึ่งอิดนั้นคือพลังสัญชาตญาณทางชีวภาพที่กระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมที่มีลักษณะตอบสนองความต้องการ ความสุข ความเพลิดเพลิน อภีอีตตรา หมายถึงส่วนของบุคลิกภาพที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมและลงทัณฑ์บุคคล ซึ่งจะเกิดจากประสบการณ์ในการได้รับความรับความอบอุ่นจากบิดามารดาในวัยเด็ก อีตตรา หมายถึง ส่วนที่ตระหนักถึงความเป็นจริงที่บุคคลอาศัยอยู่ และคอยประสานงานระหว่างความต้องการของอิดกับข้อห้ามของอภีอีตตรา หากการพัฒนาทำงานของจิตใต้สำนึกในขั้นตอนต่าง ๆ ผิดปกติ จะนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนผู้นั้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สำหรับสิ่งที่ช่วยให้อีตตราคอยทำหน้าที่ควบคุมดูแลพฤติกรรมของบุคคล คือความรู้สึกผิด บุคคลจะถูกกระตุ้นจากความต้องการความสุขของอิด แต่ว่าความรู้สึกผิดนั้นจะห้ามพฤติกรรมดังกล่าวโดยอภีอีตตรา ซึ่งบุคคลจะถูกกระตุ้นจากความต้องการความสุขของอิด แต่ว่าความรู้สึกผิดนั้นจะห้ามพฤติกรรมดังกล่าวโดยอภีอีตตรา ซึ่งบุคคลก็มีวิธีในการตอบสนองต่อแรงกระตุ้นเหล่านี้หลายวิธี วิธีแรกเรียกว่า การระงับแรงกระตุ้น ซึ่งขบวนการนี้ร่างกายจะเปลี่ยนแรงกระตุ้นของอิดเป็นพฤติกรรมที่ได้รับการยอมรับจากอภีอีตตรา ส่วนรูปแบบการควบคุมระงับอารมณ์ (Repression) ซึ่งเป็นการที่บุคคลนั้นเก็บความต้องการที่บุคคลนั้นเก็บความต้องการของอิดไว้ในจิตใต้สำนึก และปฏิเสธว่าไม่มีแรงกระตุ้นชนิดนี้เกิดขึ้นแต่อย่างใด ซึ่งกระบวนการนี้อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลต่อไปในภายภาคหน้า โดยปกติแล้วการทำงานของ อิด อีตตรา และอภีอีตตรา จะมีความสมดุลระหว่างกัน หากแต่เมื่อใดก็ตามที่อิดไม่สามารถประนีประนอมกันได้ ระหว่างความต้องการของอิดกับข้อห้ามของอภีอีตตรา

ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นภายในสภาวะจิตของบุคคลนั้น หากขัดแย้งแรงกว่า จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติตามใจชอบของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายหรือระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม ในทางตรงข้ามหากอภิปัตตมีความแข็งแรงกว่าจิต ความต้องการของจิตก็จะถูกผลักดันเข้าไปในจิตใต้สำนึก หากว่าความต้องการของจิตถูกรวบรวมสะสมไว้มากเข้าก็อาจจะระเบิดประทุและแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นออกมาภายในวันหน้าได้

หลักการสำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ คือพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมต่าง ๆ นั้น เป็นสัญลักษณ์หรือสัญญาณของความขัดแย้งระหว่าง อิด อีตตา และอภิปัตต ซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงความผิดปกติหรืออาการป่วยทางจิตใจ ความบกพร่องทางอารมณ์ หรือการถูกรบกวนทางจิตใจ และทฤษฎีนี้สามารถอธิบายถึงสาเหตุของความผิดปกติทางด้านจิตใจว่าเกิดจากสาเหตุ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง เกิดจากการที่บุคคลไม่เจริญเติบโตตามธรรมชาติหรือขาดการควบคุมสัญชาตญาณของมนุษย์ การขาดความรัก ความเอ็นดูจากบิดาหรือมารดา การขาดการพัฒนาทางอารมณ์ และการถูกกดดันในด้านความรับผิดชอบชั่วดี สาเหตุประการที่สอง เกิดจากการไม่พัฒนาอภิปัตต เนื่องจากการขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา หรือการที่บิดามารดามีนิสัยดุร้าย ไม่รักบุตร ซึ่ง فروยด์ เน้นว่าพฤติกรรมอาชญากรรมจะเกิดขึ้นหากมีปัญหาการพัฒนาจิตใจในวัยเด็ก

ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด

จากแนวทางการศึกษาสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังที่ได้กล่าวมานั้นสอดคล้องกับการวิจัยถึงสาเหตุแห่งอาชญากรรมหรือการกระทำผิดที่ได้มีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 กล่าวไว้ จากสำนัก Positive School เป็นผู้ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่เกิดจากความบกพร่องทางกายภาพ และการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ ต่อมาเมื่อมีการศึกษาทางสังคมวิทยาได้ขยายกว้างออกไปโดยเดอร์ไคม์ ได้ให้ความสนใจต่อสาเหตุของอาชญากรรมหรือการกระทำผิดในแง่สังคมวิทยาและพร้อม ๆ กับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ ก็ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการวิเคราะห์สาเหตุอีกด้วย จึงทำให้ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมานั้นได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นสาเหตุของอาชญากรรมและการกระทำผิดมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องผสมผสานกันอยู่ 3 ปัจจัย ด้วยกัน คือ (อรัน สุวรรณบุบผา, 2518)

1. ปัจจัยทางกายภาพ หรือทางชีววิทยา ได้แก่ (ปริญญ์ ปราชญานุพร, 2530)

- 1) สาเหตุทางร่างกาย เช่น ระบบประสาท ต่อมไร้ท่อต่าง ๆ
- 2) ร่างกายพิการหรือผิดส่วนทำให้เกิดปมด้อย และหาทางแสดงปมเด่นด้วยการประกอบกรกระทำผิด

3) พลังกายส่วนเกิน

4) เพศที่แตกต่างกัน

5) ระดับช่วงอายุ

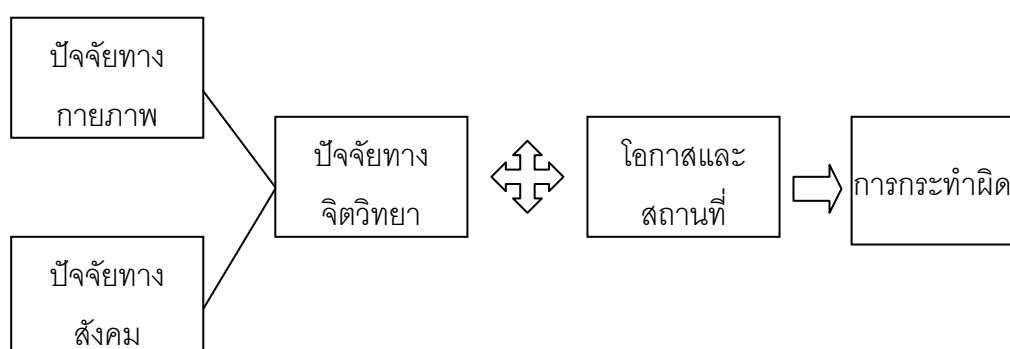
2. ปัจจัยทางสังคม การกระทำผิดของวัยรุ่นนั้นไม่จำเป็นว่าบุคคลดังกล่าวจะต้องป่วยหรือร่างกายจิตใจผิดปกติ เพราะทุกคนเกิดมามีปัญหาด้วยกันทั้งนั้น การกระทำผิดจึงเป็นอาการตอบสนองต่อปัญหาของแต่ละคน ซึ่งปัจจัยทางสังคมก็เป็นส่วนสำคัญ ได้แก่ ครอบครัว เศรษฐกิจ ชุมชน วัฒนธรรม การศึกษา ศาสนา สื่อมวลชน

3. ปัจจัยทางจิตใจหรือทางจิตวิทยา ได้แก่ สัญชาตญาณ ความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ ความผิดหวัง ความขัดแย้งกัน ความคิด อาการทางจิต

ปัจจัยที่มีผลต่อสาเหตุการกระทำผิด มีผู้นำมาอธิบายเป็นแผนภูมิคือ ศาสตราจารย์ เฮอ์แมนน์ แมนน์ไฮม์ (Professor Hermann Mannheim) โดยกล่าวว่าปัจจัยต่อการกระทำผิดทั้ง 3 ปัจจัย ดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงสภาพจิตของบุคคลเปรียบเสมือนตัวแปลงสภาพสำคัญยิ่ง เพราะลำพังปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมในสภาพที่โดดเดี่ยว คือ ยังไม่ได้ผ่านตัวแปลงสภาพหรือปัจจัยทางจิตใจย่อมไม่ก่อให้เกิดการกระทำผิด แต่ถ้าเมื่อใดปัจจัยทางสังคม และกายภาพมีอิทธิพลเหนือปัจจัยทางด้านจิตใจเสียแล้ว การเปลี่ยนแปลงสภาพจิตของบุคคลแม้แต่เพียงเล็กน้อย อาจมีส่วนผลักดันให้ปัจจัยด้านต่าง ๆ มีอิทธิพลที่จะนำไปสู่สภาพของการกระทำผิดได้ ในที่นี้จึงถือว่าสภาพจิตมีความสำคัญอย่างยิ่ง (อวัน สุวรรณบุบผา, 2518)

แผนภูมิที่ 2.2

ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด

ที่มา: ผจงจิตต์ อธิคมนันทะ, 2529, น. 67

จะเห็นได้ว่ารูปแบบการกระทำผิดมีสาเหตุจากหลายปัจจัยด้วยกัน โดยเฉพาะการกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน อาจมีปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำผิด คือ ปัจจัยทางด้านกายภาพ ปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางจิตวิทยา ร่วมกับสภาพโอกาส เวลา และสถานที่ที่เอื้ออำนวย ดังจะเห็นในภาพดังกล่าวข้างต้น ซึ่งสามารถพัฒนาไปสู่รูปแบบการกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตได้ เช่น การล่อลวง การข่มขืน การใส่ความ

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Crime Victims)

คำว่า “เหยื่ออาชญากรรม” หมายถึง เหยื่อที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากผลกระทบของการกระทำผิดกฎหมายเท่านั้น ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ (สุดสงวน สุธีสร, 2543, น. 2)

1. ผู้เสียหาย/เหยื่อโดยตรง (Direct Victims) คือ บุคคลผู้ถูกล่วงละเมิดและได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้น
2. ผู้เสียหาย /เหยื่อโดยอ้อม (Indirect Victims) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าการกระทำนั้นจะไม่ได้เกิดขึ้นกับบุคคลนั้นโดยตรง

ในการตกเป็นเหยื่อสืบเนื่องจากการเข้าไปใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต จากสถิติตามข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเยาวชนหญิง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเหยื่อมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดการกระทำผิดทางเพศด้วยปัจจุบันมีแนวโน้มมากขึ้น ทั้งนี้ สาเหตุเนื่องมาจากความยากจนและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ความเป็นอยู่ที่ขาดระเบียบวินัยและขาดคุณธรรม ความเป็นอยู่ที่ขาดความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมหรือการกระทำผิด เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายขาดความเคร่งครัดในการปฏิบัติงาน ขาดความมั่นคงในครอบครัว

ปัจจัยในการพิจารณาในการแยกประเภทของเหยื่อ สามารถแบ่งได้ 2 ประการ (อัณนพ ชูบำรุง, 2538)

1. การประกอบภารกิจในการชีวิตประจำวัน ก็เพื่อให้ชีวิตคงอยู่หรืออยู่รอด นับเป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่มีวิธีที่จะหลีกเลี่ยงได้ของชีวิตและการประกอบกิจนั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวพันซับซ้อนกับเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง คือ ความเกี่ยวพันกับผู้อื่น เวลา สถานที่ ตลอดทั้งวัตถุปัจจัยต่าง ๆ คำว่ากิจ จึงยังมีความหมายถึง ชีวิตที่เกี่ยวกับและไม่เกี่ยวกับงานอาชีพ หรือเป็นการประกอบกิจของคนตามลักษณะหน้าที่แตกต่างกันออกไป

2. วัตถุประสงค์ของการประกอบกิจ เรื่องของวัตถุประสงค์ของการประกอบกิจนี้ถือว่าทุกคนทำงานทุกอย่างโดยมีวัตถุประสงค์ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำนั้นจะมีความโลภ ความโกรธ ความหลง เจือปนอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม วัตถุประสงค์ของการกระทำกิจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรม การตกเป็นเหยื่อหรือไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการกระทำ จะทำด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ย่อมมีวัตถุประสงค์อยู่เสมอ ดังนั้นการประกอบกิจใด ๆ จึงมีวัตถุประสงค์แฝงอยู่มากมาย

2.7 การใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตกับการกระทำผิดทางเพศ

ความเป็นมา

อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นโครงการของ ARPANET (Advanced Research Projects Agency Network) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่สังกัด กระทรวงกลาโหม ของสหรัฐ (U.S.Department of Defense - DoD) ถูกก่อตั้งเมื่อประมาณ ปี ค.ศ. 1960 (พ.ศ.2503) และได้ถูกพัฒนาเรื่อยมา ค.ศ. 1969 (พ.ศ.2512) ARPA ได้รับทุนสนับสนุน จากหลายฝ่าย ซึ่งหนึ่งในผู้สนับสนุนก็คือ Edward Kenedy และเปลี่ยนชื่อจาก ARPA เป็น DARPA(Defense Advanced Research Projects Agency) พร้อมเปลี่ยนแปลงนโยบายบางอย่าง และในปี ค.ศ.1969 (พ.ศ.2512) นี้เองที่ได้ทดลองการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์คนละชนิด จาก 4 แห่งเข้าหากันเป็นครั้งแรก คือ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สถาบันวิจัยสแตนฟอร์ด มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย และมหาวิทยาลัยยูทาห์ เครือข่ายทดลองประสบความสำเร็จอย่างมาก ดังนั้นในปีค.ศ.1975 (พ.ศ.2518) จึงได้เปลี่ยนจากเครือข่ายทดลอง เป็นเครือข่ายที่ใช้งานจริง ซึ่ง DARPA ได้โอนหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ให้แก่หน่วยการสื่อสารของกองทัพสหรัฐ (Defense Communications Agency - ปัจจุบันคือ Defense Informations Systems Agency) แต่ในปัจจุบัน Internet มีคณะทำงานที่รับผิดชอบบริหารเครือข่ายโดยรวม เช่น ISOC (Internet Society) ดูแลวัตถุประสงค์หลัก, IAB (Internet Architecture Board) พิจารณานู่มัติมาตรฐานใหม่ในInternet, IETF (Internet Engineering Task Force) พัฒนามาตรฐานที่ใช้กับ Internet ซึ่งเป็นการทำงานโดยอาสาสมัคร

ค.ศ.1983 (พ.ศ.2526) DARPA ตัดสินใจนำ TCP/IP (Transmission Control Protocol/Internet Protocol) มาใช้กับคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องในระบบ ทำให้เป็นมาตรฐานของวิธีการติดต่อ ในระบบเครือข่าย Internet จนกระทั่งปัจจุบัน จึงสังเกตได้ว่า ในเครื่องคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องที่จะต่อ internet ได้จะต้องเพิ่ม TCP/IP ลงไปเสมอ เพราะ TCP/IP คือข้อกำหนดที่ทำให้

คอมพิวเตอร์ทั่วโลก ทุก platform คุยกันรู้เรื่อง และสื่อสารกันได้อย่างถูกต้อง การกำหนดชื่อโดเมน (Domain Name System) มีขึ้นเมื่อ ค.ศ.1986 (พ.ศ.2529) เพื่อสร้างฐานข้อมูลแบบกระจาย (Distribution database) อยู่ในแต่ละเครือข่าย และให้ ISP(Internet Service Provider) ช่วยจัดทำฐานข้อมูลของตนเอง จึงไม่จำเป็นต้องมีฐานข้อมูลแบบรวมศูนย์ เหมือนแต่ก่อน เช่น การเรียกเว็บ www.yonok.ac.th จะไปที่ตรวจสอบว่ามีชื่อนี้หรือไม่ ที่ www.thnic.co.th ซึ่งมีฐานข้อมูลของเว็บที่ลงท้ายด้วย th ทั้งหมด DARPA ได้ทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลระบบ internet เรื่อยมาจนถึง ค.ศ.1980 (พ.ศ.2523) และให้มูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (National Science Foundation-NSF) เข้ามาดูแลแทนร่วมกับอีกหลายหน่วยงาน

ค.ศ.1991 (พ.ศ.2534) ทิม เบอร์เนิร์ส ลี (Tim Berners-Lee) แห่งศูนย์วิจัย CERN ได้คิดค้นระบบไฮเปอร์เท็กซ์ขึ้น เว็บเบราว์เซอร์ (Web Browser) ตัวแรกมีชื่อว่า WWW (World Wide Web) แต่เว็บได้รับความนิยมอย่างจริงจัง เมื่อ ศูนย์วิจัย NCSA ของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์เออร์แบแนชแอมเปอญ์ สหรัฐอเมริกา ได้คิดโปรแกรม MOSAIC (โมเสค) โดย Marc Andreessen ซึ่งเป็นเว็บเบราว์เซอร์ระบบกราฟฟิก หลังจากนั้นทีมงานที่ทำโมเสคก็ได้ออกไปเปิดบริษัทเน็ตสเคป (Browser Timelines : Mosaic 1993; IE 1995; Netscape 1994; Opera 1996; Macintosh IE 1996) ในความเป็นจริง ไม่มีใครเป็นเจ้าของ Internet และไม่มีใครมีสิทธิขาดแต่เพียงผู้เดียว ในการกำหนดมาตรฐานใหม่ต่าง ๆ ผู้ตัดสินว่าสิ่งไหนดี มีมาตรฐานจะได้รับการยอมรับ คือ ผู้ใช้ ที่กระจายอยู่ทั่วทุกมุมโลก ที่ได้ทดลองใช้มาตรฐานเหล่านั้น และจะใช้ต่อไปหรือไม่เท่านั้น ส่วนมาตรฐานเดิมที่เป็นพื้นฐานของระบบ เช่น TCP/IP หรือ Domain name ก็จะต้องยึดตามนั้นต่อไป เพราะ Internet เป็นระบบกระจายฐานข้อมูล การจะเปลี่ยนแปลงระบบพื้นฐาน จึงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก

อินเทอร์เน็ต หมายถึง เครือข่ายนานาชาติ ที่เกิดจากเครือข่ายเล็ก ๆ มากมาย รวมเป็นเครือข่ายเดียวกันทั่วโลก คือ เครือข่ายสื่อสาร ซึ่งเชื่อมโยงกันระหว่างคอมพิวเตอร์ทั้งหมด ที่ต้องการเข้ามาในเครือข่าย คือ การเชื่อมต่อกันระหว่างเครือข่าย คือ เครือข่ายของเครือข่าย (A Network of Network)

Internet แยกเป็น Inter และ Net

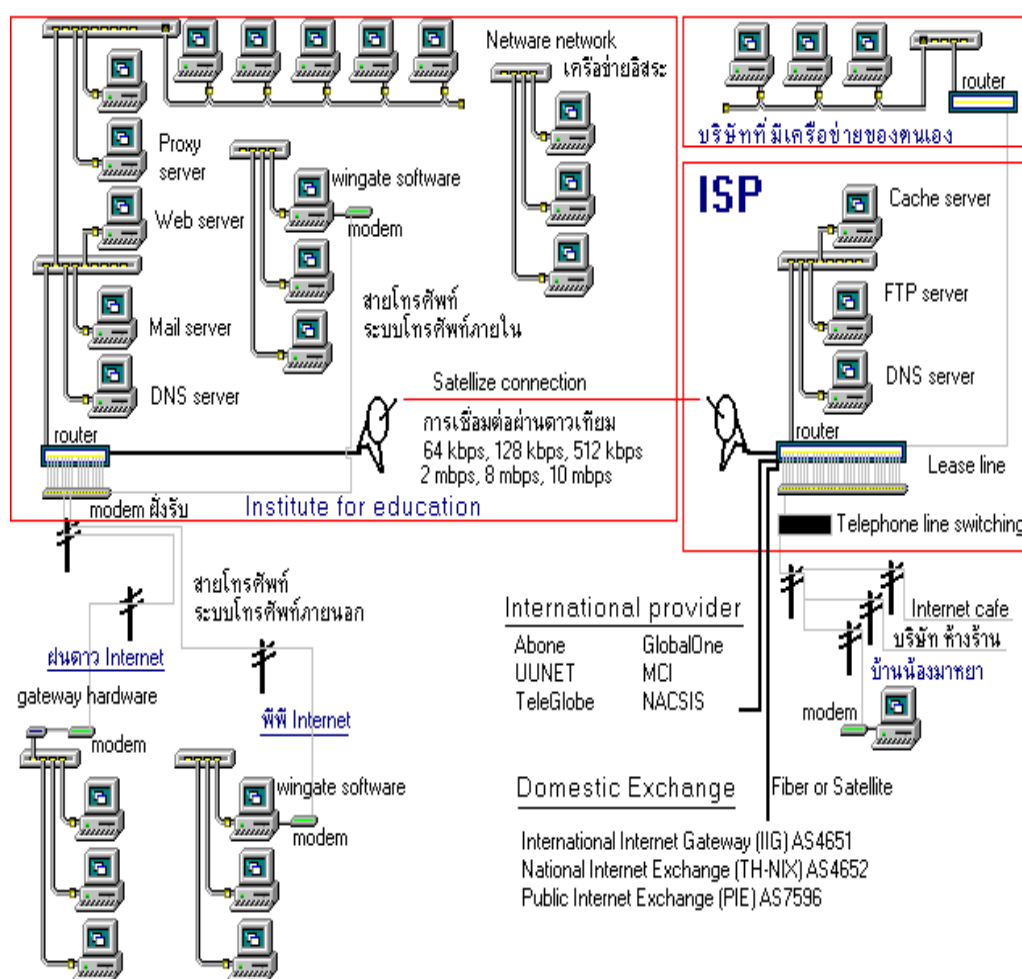
1. Inter คือ ระหว่าง หรือท่ามกลาง
2. Net คือ เครือข่าย Network

ปัจจุบันไม่จำเป็นจะเป็นการทำงานเกี่ยวกับอะไร ก็ต้องมีเครื่องคอมพิวเตอร์มาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ และด้วยระบบสื่อสารที่สามารถเชื่อมต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ต ซึ่งเราจะพบชื่อของเว็บไซต์

ต่าง ๆ จะปรากฏให้เห็นเสมอ ๆ ตามสื่อต่าง ๆ อินเทอร์เน็ตกลายเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือในการประกอบธุรกิจธุรกิจ สำหรับภาคเอกชน หรือแม้แต่ภาครัฐก็เป็นเครื่องมือในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพและประหยัดเวลาในการประมวลผล การค้นหาข้อมูลต่าง ๆ หรือแม้แต่การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ด้านต่าง ๆ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ตนับได้ว่ามีความสะดวก รวดเร็ว

แผนภาพที่ 2.1

ผังแสดงการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (Internet)

บริการที่อินเทอร์เน็ตมีให้

1. Telnet หรือ SSH เป็นเครื่องมือพื้นฐาน ที่ใช้ติดต่อเครื่องบริการ (Server) เพื่อควบคุมการทำงานของเครื่อง ปิดเปิดบริการ รับส่งอีเมล ใช้พัฒนาโปรแกรม เป็นต้น โปรแกรมนี้มีมาพร้อมกับการติดตั้ง TCP/IP ผู้ใช้สามารถเรียกใช้จาก c:\windows\telnet.exe แต่การใช้งานเป็นแบบ Text Mode ที่ผู้ใช้ต้องเรียนรู้คำสั่งให้เข้าใจก่อนใช้งาน ในอดีตผู้มักใช้โปรแกรม Pine ในเครื่องบริการสำหรับรับส่งอีเมล ก่อนการใช้ POP3 และ Web-Based จะแพร่หลาย โปรแกรม PINE ถูกพัฒนาโดยนักศึกษามหาวิทยาลัยวอชิงตัน

2. อีเมล หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail หรือ Electronic Mail) อีเมล คือ บริการกล่องจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ให้ผู้ใช้สามารถรับ และส่งอีเมลในระบบอินเทอร์เน็ต เพื่อประโยชน์ด้านการสื่อสาร ปัจจุบันบริการอีเมลผ่าน Web-Based Mail ได้รับความนิยมอย่างมาก จึงมีหลายบริษัทเปิดให้บริการฟรีอีเมล เช่น hotmail.com, yahoo.com, thaimail.com, chaiyo.com, lampang.net, thaiall.com สำหรับบริการอีเมลที่ได้รับความนิยมมี 2 ประเภท คือ Web-Based Mail และ POP3 บริการแบบ POP3 นั้นผู้ใช้สามารถดาวน์โหลด อีเมลจากเครื่องบริการเมลไปเก็บไว้ในเครื่องของตน จึงเปิดอ่านอีเมลเก่าได้โดยไม่ต้องเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต เหมาะกับผู้ใช้ในสำนักงานที่มีเครื่องเป็นคอมพิวเตอร์ประจำตัว โปรแกรมที่ใช้เปิดอีเมลแบบ POP3 เช่น Outlook Express, Eudora หรือ Netscape Mail เป็นต้น

USENET News หรือ News Group ในยุคแรกของอินเทอร์เน็ต มีผู้ใช้บริการ USENET อย่างแพร่หลาย เพราะเป็นแหล่งข้อมูลให้สืบค้นขนาดใหญ่ สามารถส่งคำถาม เข้าไปตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น ทำให้เกิดสังคมของการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ปัจจุบันมีการใช้งาน USENET น้อยลง เพราะผู้หันไปใช้เว็บบอร์ดซึ่งเข้าถึงได้ง่าย และเป็นที่แพร่หลายกว่า ปัจจุบันเชื่อว่าเยาวชนรู้จัก <http://www.pantip.com> มากกว่า news://soc.culture.thai

FTP (File Transfer Protocol-บริการโอนย้ายข้อมูล) บริการนี้ สามารถใช้ดาวโหลดแฟ้มผ่าน browser ได้เพราะการดาวโหลด คือ การคัดลอกโปรแกรมจาก server มาไว้ในเครื่องของตน แต่ถ้าจะ อัปโหลด (upload) แฟ้ม ซึ่งหมายถึง การส่งแฟ้มจากเครื่องของตน เข้าไปเก็บในเซิร์ฟเวอร์ เช่นการปรับปรุงโฮมเพจให้ทันสมัย ซึ่งโฮมเพจ ของตนถูกจัดเก็บใน เซิร์ฟเวอร์ ที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่ง จะต้องใช้โปรแกรมอื่น เพื่อส่งแฟ้มเข้าไปใน เซิร์ฟเวอร์ เช่นโปรแกรม cuteftp หรือ wsftp หรือ ftp ของ windows การดาวโหลดนั้นไม่ยาก หากผู้ให้บริการยอมให้ใครก็ได้เข้าไปดาวโหลด แฟ้มในเซิร์ฟเวอร์ ของตน และผู้ใช้บริการรู้ว่าแฟ้มที่ต้องการนั้นอยู่ที่ใด แต่การอัปโหลด มักไม่ง่าย เพราะต้องใช้โปรแกรมเป็น และมีความเป็นเจ้าของในเนื้อที่ที่จะกระทำ รวมทั้งมี userid

และ password เพื่อแสดงสิทธิในการเข้าใช้บริการ การศึกษาการส่งแฟ้มเข้าไปใน เซิร์ฟเวอร์ อาจต้องหา บทเรียน ftp มาอ่านเพื่อศึกษาวิธีการส่ง หรือหาอ่านได้จาก เว็บไซต์ให้บริการอัปโหลด แฟ้ม ซึ่งมักเขียนไว้ละเอียดดีอยู่แล้ว

รูปแบบ วิธีการ

รูปแบบของการกระทำผิดบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการประทุษร้ายต่อสังคม มีหลายรูปแบบ ดังนี้

1. แอบถ่าย คือการตั้งกล้องถ่ายภาพ เพื่อแอบถ่ายคนที่เข้าห้องน้ำ หรือลองเสื้อผ้า แล้วนำภาพไปเผยแพร่ทางอี-เมลล์ หรือ เว็บไซต์
2. การใส่ความ กระทำผ่านกระดานข่าว อาจเป็นการใส่ความ เพื่อทำลายคู่แข่งก็ได้ เช่น ตั้งกลุ่มแชตขึ้นมา เพื่อสร้างกระแส โดยใส่ข้อความให้อีกฝ่ายเสียหาย
3. การขายบริการทางเพศ โดยใช้อี-เมลล์ และห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตในการเสนอขาย และต่อรองราคา อาจมีการเชื่อมต่อกล้องถ่ายรูปเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตทำให้มองเห็นหน้าตา และรูปร่างของคู่ค้า
4. การเจาะระบบ คือการเข้าระบบคอมพิวเตอร์หรือเครือข่าย โดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อเข้าไปแล้วก็ไปสำรวจ แกะไข ลบ เปลี่ยนแปลงข้อมูล หรือขโมยข้อมูลไป ทำให้เจ้าของระบบเสียหาย
5. การขโมยเว็บไซต์หรือชื่อโดเมน ทำได้โดยการเข้าไปเปลี่ยนแปลงข้อมูลในฐานข้อมูลของผู้ดูแลระบบโดเมน โดยอาจเปลี่ยนชื่อเจ้าของโดเมนที่แท้จริงให้ กลายเป็นชื่อของตนเอง หรือแก้ไขชื่อเครื่องเซิร์ฟเวอร์ให้เป็นเครื่องอื่นแทน ทำให้เจ้าของเข้าเว็บไซต์ตัวเองไม่ได้
6. เผยแพร่ภาพลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ทางเว็บไซต์ อี-เมลล์ หรือ ห้องสนทนา
7. การขโมยใช้บัตรเครดิตของผู้อื่น โดยขโมยเลขที่บัตรเครดิตมาใช้ซื้อสินค้า และบริการบนอินเทอร์เน็ต
8. ขโมยบัญชีอินเทอร์เน็ต คือแอบใช้บัญชีของคนอื่น หรือขโมยบัญชีมาขายต่อ
9. การพนันบนอินเทอร์เน็ต เช่น การพนันบอลต่าง ๆ
10. การแชทด้วยภาษาหยาบคาย ข่มขู่ หรือคุกคามคนอื่น
11. การแพร่ไวรัสคอมพิวเตอร์ เพื่อให้เครื่องคอมพิวเตอร์ และระบบเครือข่ายของคนอื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ
12. การชวนเชื่อให้กระทำความผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรม

13. การล่อลวง โดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อ ส่งอี-เมลล์นัดหมาย แหวนเหยื่อไว้วางใจ และนัดเจอภายนอกในสถานที่ลับตา หรือบ้านหรือที่พักเป็นเหตุทำให้ถูกทำร้ายร่างกาย หรือชิงทรัพย์

จากรูปแบบการกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตที่กล่าวมา ผู้ศึกษาสนใจที่ศึกษากรณี (ผู้ถูกกระทำผิดทางเพศ) โดยเฉพาะการล่อลวงที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อ ส่งอี-เมลล์นัดหมาย แหวนเหยื่อไว้วางใจ และนัดเจอภายนอกในสถานที่ลับตา หรือที่พักรับเป็นเหตุให้มีการกระทำผิดทางเพศ สืบเนื่องจากห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า “การแชท” ซึ่งการแชทนี้เป็นการสื่อสารที่พัฒนามาจากการจากการเขียนจดหมายติดต่อกัน ซึ่งการติดต่อกันโดยการเขียนจดหมายในสมัยก่อนจะใช้เวลาหลายวันถึงจะสามารถสื่อสารกันรู้เรื่องและเข้าใจ หรือการโทรศัพท์พูดคุยกัน ปัจจุบันการแชทเป็นรูปแบบการติดต่อสื่อสารที่สามารถรู้และเข้าใจกันได้ในเวลาไม่ถึงเสี้ยวนาที่ รูปแบบการแชทสามารถที่จะพูดคุยกันได้ และสามารถเขียนข้อความโต้ตอบกันได้ด้วย โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น ในสังคมปัจจุบันลักษณะของครอบครัวในสังคมไทยนับวันจะมีขนาดเล็กลง ทำให้เด็กมีโอกาสอยู่ตามลำพัง จึงทำให้เด็กสมัยนี้ไปอยู่ในมิติแห่งโลกเหมือนจริงที่ไม่เป็นจริง เช่น การแชทนี้จะรู้สึกเหมือนจริงว่ามีคนมาพูดคุยด้วย แต่ไม่มีจริง กรณีเกิดการกระทำผิดทางเพศ สืบเนื่องจากการเข้าไปแชทถือว่าน่าเป็นห่วง และควรจะเป็น อุทาหรณ์สำหรับพ่อแม่ทุกคนที่จะต้องดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ขณะเดียวกันพ่อแม่ต้องอย่าปฏิเสธการเรียนรู้เทคโนโลยี แต่จะต้องเรียนรู้คู่ไปกับลูกเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายถึงชีวิต รวมทั้งเสียสุขภาพและเงินทอง และต้องอยู่ในโลกเหมือนจริง

สภาพปัญหาการกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันมีแนวโน้มสูงขึ้น จากการสถิติการตกเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่แล้วผู้ที่ถูกกระทำผิดคือเด็กเยาวชน ปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากเด็กแชทกับคนแปลกหน้า และมีความไว้วางใจสูงเกินไป คิดว่าคู่สนทนาจะเป็นเหมือนอย่างที่คู่สนทนาพูด หรือตกลงกันไว้ในห้องสนทนา ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเมื่อมีการนัดเจอกันคู่สนทนาไม่ได้ทำตามที่ได้ตกลงกันไว้ ถ้าคู่สนทนามีลักษณะทางกายได้ที่ได้เปรียบประกอบกับมีพฤติกรรมที่จ้องจะทำร้ายผู้ที่อ่อนแอกว่าอยู่แล้ว โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ มีประสบการณ์ในการแชทต่ำ เพราะในโลกไซเบอร์มีการใช้ภาษาหวาน ๆ ในการเกี้ยวพาราสีกันคนที่อ่อนไหวจะปักใจเชื่อว่าเขารัก หรือคนที่ไม่คุ้นเคยกับโลกไซเบอร์จะเชื่อว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ตที่แชทกันเป็นจริง ซึ่งความจริงไม่ใช่ ข้อมูลที่คุยกันส่วนใหญ่มักเป็นข้อมูลเท็จ ทั้งการใช้ชื่อปลอม การสร้างภาพให้ตัวเองให้เป็นคนสุภาพ พุดจาดี ใจดี ทั้งที่ตัวเองหยาบคาย สกปรก เป็นการสร้างจินตนาการตามที่เรายากให้เป็น ตามที่เราชอบ ภาษาเขียนจึง

มักใช้คำสวยงาม วลีงาม ๆ แต่ในชีวิตจริงไม่ค่อยได้พูดคำเหล่านี้ ทำให้โน้มน้าวใจ ตรงใจ หรือตกหลุมรัก เพราะมาตรงกับสิ่งที่เราต้องการ (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2549)

ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเปรียบเป็นโลกเสมือน (Virtual World) ซึ่งแตกต่างจากโลกแห่งความเป็นจริง (Real World) เนื่องจากในโลกแห่งความเป็นจริง มีสิ่งที่ยืนยันว่าใครเป็นใคร ทุกคนมีตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้น เราไม่อาจทราบได้ว่าใครเป็นใคร มีตัวตนจริงหรือไม่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีการกระทำผิดทางเพศซึ่งผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

ลักษณะของผู้กระทำผิดทางอินเทอร์เน็ต ผู้กระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตจะมีลักษณะแตกต่างกับผู้กระทำผิดในโลกแห่งความเป็นจริง เนื่องจากในโลกแห่งความเป็นจริงเราสามารถทราบได้ว่าใครเป็นใคร หากเป็นคนที่รู้จักกัน เมื่อเราเห็นหน้าเราก็จำได้ว่าเป็นใคร หากไม่รู้จักกันก็สามารถพิสูจน์ตัวเองได้จากบัตรประชาชน ทุกคนเอกสารยืนยันตัวเอง มีตัวตนที่แท้จริง สามารถจับต้องได้เรียกบุคคลในโลกแห่งความเป็นจริงว่า Real man แต่บุคคลในอินเทอร์เน็ตจะไม่มีตัวตน (Anonymous) เราไม่สามารถทราบได้ว่าใครเป็นใคร อยู่ที่ใด เพราะสามารถติดต่อสื่อสารผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งเชื่อมต่อถึงกันได้โดยไม่ต้องเห็นหน้า ไม่มีการพบกันในโลกแห่งความเป็นจริง บุคคลทางอินเทอร์เน็ตจึงติดต่อสื่อสารกับคนที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันก็ได้ ความสัมพันธ์จึงยึดติดกับชื่อที่แจ้งไว้เท่านั้น บุคคลในอินเทอร์เน็ตมีลักษณะเป็นเสมือน (Virtual Man) เป็นบุคคลที่ถูกสมมุติขึ้นมาให้มีตัวตนอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะมีตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริงหรือไม่ก็ได้

ด้วยลักษณะของการสื่อสารที่ไม่ต้องพบกัน ผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ตจึงสามารถที่จะปกปิดและอำพรางตัวเองได้ไม่จำเป็นต้องแจ้งรายละเอียดที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเอง เช่น ใช้นามแฝงผู้ชายก็อาจใช้ชื่อผู้หญิงได้ คนเตี้ยก็อาจบอกว่าตัวเองสูง คนอ้วนก็บอกว่าตัวเองผอม อายุมากก็บอกว่าอายุน้อยได้ トラบใดที่ยังอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต ไม่มีการพบปะในโลกของความเป็นจริงคนอื่นก็ไม่สามารถจะรู้ความจริงได้ ดังที่คุณสมบัติ บุญงามอนงค์ได้กล่าวว่า “บุคคลในอินเทอร์เน็ต เป็นเงาของมนุษย์ในยุค Cyber เห็นแต่เงาของคน แต่ไม่มีทางที่จะรู้รายละเอียดของคน ๆ นั้น เพราะมันเป็นแค่บางส่วนของคนเท่านั้น” ดังนั้น จะทราบว่าใครเป็นใคร มีตัวตนจริงหรือไม่ก็ต่อเมื่อเขายอมเปิดเผยตัวเองเท่านั้น หากไม่ยอมเปิดเผยตัวเองเราก็อาจเพียงได้แต่เดาว่าเขาเป็นใคร แต่เราไม่มีทางที่จะรู้รายละเอียดของเขาได้ทั้งหมด บุคคลบนอินเทอร์เน็ตยังมีลักษณะที่แตกต่างกับบุคคลในโลกแห่งความเป็นจริงอีกประการหนึ่ง คือในโลกแห่งความเป็นจริงของทุกคนจะมีเพียงหนึ่งตัวตนเดียวเท่านั้น อาทิ เช่น นายดำ นามสกุล นาดิ ก็คือนายนายดำ นามสกุลนาดิ ซึ่งมีทะเบียนราษฎรกำกับว่าบุคคลนี้ คือ นายดำ นาดิ จะเป็นคนอื่นไม่ได้ หรือถ้าหาก นายดำ นาดิ ต้องการเปลี่ยนชื่อ

ก็ต้องแจ้งกับสำนักทะเบียน ดังนั้น แม้จะมีการเปลี่ยนชื่อแต่ก็ยังทราบได้ว่าใครเป็นใคร และยังมีตัวตนอยู่ แต่ในอินเทอร์เน็ตเราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าใครเป็นใคร โดยเฉพาะในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ที่เราเข้าไปคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและมีการติดต่อกันเป็นระยะเวลาหนึ่งจนบางครั้งทำให้เชื่อได้ว่าคนที่เราคุยด้วยเป็นคนดีเหมือนกับคนที่เรารู้จักคุ้นเคย

ลักษณะของบุคคลที่ปรากฏบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

1. บุคคลที่อาจทราบได้ว่าเป็นใครในโลกแห่งความเป็นจริง คือบุคคลที่ไม่มีตัวตนอยู่ในอินเทอร์เน็ตแต่สามารถทราบได้ว่าแท้จริงแล้วคือใครในโลกแห่งความจริง เช่น www.sanook.com ก็ทราบได้ว่าเป็นบริษัท เอ็มเว็บ (ประเทศไทย) จำกัด

2. บุคคลที่ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นใคร

2.1 ไม่มีตัวตนแต่มีร่องรอย คือ แม้ผู้กระทำผิดจะไม่เปิดเผยตัวเอง อาจใช้นามแฝงใด ๆ ก็ตามในโลกอินเทอร์เน็ต แต่ก็ยังมีร่องรอยที่สามารถสืบได้ว่าแท้จริงแล้วคือใครในโลกแห่งความจริง กรณีนี้จะเป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดได้จดทะเบียนขอใช้บริการอินเทอร์เน็ตกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider-ISP) ซึ่งต้องแจ้งชื่อจริง การสืบหากระทำได้โดยการตรวจสอบหมายเลข IP ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งเมื่อทราบหมายเลข IP แล้ว ต้องติดต่อไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อเทียบว่าหมายเลข IP มีต้นทางมาจากไหน Login อะไร Password อะไร และใช้หมายเลขโทรศัพท์อะไรในการเชื่อมต่อ ซึ่งเมื่อทราบหมายเลขโทรศัพท์แล้วก็สามารถตรวจสอบได้ว่าใครเป็นเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์นั้น ในกรณีนี้ทำได้เฉพาะเป็นหมายเลข IP ที่ถูกต้องเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางเทคนิค สามารถปลอมหมายเลข IP ได้

2.2 ไม่มีตัวตนอย่างแท้จริง คือ ไม่สามารถสืบหาได้เลยว่าเป็นใคร อาจเป็นการใช้บริการในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หรือการใช้ตามสถานศึกษา ซึ่งมักจะมีการใช้หมายเลข IP เทียม เช่น สถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งได้รับหมายเลข IP จริง 200 หมายเลข แต่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ 700 เครื่อง ในห้องเรียน ก็จะต้องใช้ IP เทียม และแม้จะไม่สามารถทราบได้ว่าเป็นหมายเลข IP ของร้านหรือสถาบันใด แต่ก็ไม่สามารถทราบได้ว่าใครเป็นผู้ใช้เนื่องจากการใช้ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ และสถาบันต่าง ๆ จะมีผู้ใช้หมุนเวียนเปลี่ยนกันไป และไม่มีการบันทึกว่าใครเป็นผู้เข้ามาใช้ จึงทำให้ไม่สามารถหาตัวผู้กระทำผิดได้เลย

นอกจากนี้ อาจเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้กระทำผิดได้ซื้อชั่วโมงอินเทอร์เน็ตแบบสำเร็จรูป เพียงแค่พิมพ์ชื่อผู้ใช้ และรหัสผ่าน ก็สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้โดยไม่ต้องจดทะเบียน ดังนั้น แม้จะทราบว่าหมายเลข IP นั้นต่อมาจากโทรศัพท์หมายเลขใด แต่หากสถานที่นั้นมีผู้อยู่อาศัยหลายคน ก็ยากที่จะพิสูจน์ว่าใครเป็นผู้กระทำ

สถิติการกระทำผิดทางเพศที่เกิดจากอินเทอร์เน็ต

ตัวเลขทางสถิติเป็นเครื่องมือในการรายงานที่สามารถชี้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง เช่น บทบาท อิทธิพลจากความเปลี่ยนแปลง หรือแม้แต่อนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น ดังนั้น ตัวเลขทางสถิติจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการกระทำความเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะเรื่องที่อยู่ในความสนใจในปัจจุบันคือ เรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นอุปกรณ์ชิ้นหนึ่ง ที่เป็นหลักใหญ่ และมีอิทธิพลต่อสังคมมนุษย์เป็นอย่างมาก ฉะนั้นรายงานทางสถิติต่อไปนี้จะเป็นการสรุปตัวเลขในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะเป็นตัวเลขที่สามารถบ่งบอกให้ทราบถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นได้ และลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตของบุคคล ดังรายการแสดงในตารางที่ 2.2 และตาราง 2.3

ตารางที่ 2.2

ผลการรับแจ้งเว็บไซต์ผิดกฎหมายแบ่งตามประเภท

ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2544 จนถึงปัจจุบัน

ประเภท	จำนวน	ร้อยละ
เว็บไซต์ลามก อนาจาร (ภาษาไทย)	6145	37.02
เว็บไซต์ลามก อนาจาร (ภาษาต่างประเทศ)	2,663	16.04
เว็บไซต์ลามก อนาจาร (ภาพเด็ก)	958	5.77
เว็บไซต์ขายวัตถุลามก อนาจาร (ภาษาไทย)	2,174	13.10
เว็บไซต์ขายวัตถุลามก อนาจาร (ภาษาต่างประเทศ)	241	1.51
เว็บไซต์ขายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์	702	4.23
เว็บไซต์ขายสิ่งผิดกฎหมายอื่น ๆ	1,204	7.25
เว็บไซต์ขายบริการทางเพศ	533	3.21
เว็บไซต์การพนัน (ภาษาไทย)	258	1.55
เว็บไซต์การพนัน (ภาษาต่างประเทศ)	83	0.50
เว็บไซต์ที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ และสถาบัน	1,628	9.81
รวม	16,599	100.00

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2545

ตารางที่ 2.3
 “ภัยทางเพศ” จากการรายงานของหนังสือพิมพ์รายวัน 5
 ฉบับ ปี 2543–2547

ประเภท	รับแจ้งความ				
	ปี 2543	ปี 2544	ปี 2545	ปี 2546	ปี 2547
ข่มขืนและพยายามข่มขืน	149	132	125	-	180
ข่มขืนและชำ	29	39	39	-	22
รุมโทรม	12	14	36	-	94
รุมโทรมและชำ	1	6	-	-	6
อนาจาร	27	23	29	-	40
รวม	218	214	229	-	342

ที่มา: จากการรายงานของหนังสือพิมพ์รายวัน 5 ฉบับ ปี 2543-2547

ตัวอย่างของผู้ที่ถูกกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องจากใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต

ในเดือนกรกฎาคม 2548 น.ส.หญิง(นามสมมุติ) อายุ 20 ปี เล่นแชทโดนหลอกไปข่มขืน เนื่องจากตนเองเพิ่งเรียนจบและได้เข้าไปห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเจอนายเร่ ได้ 2-3 วัน และนายเร่ได้ขอเบอร์โทรศัพท์เพื่อพูดคุยกับตนและตนได้ให้เบอร์ ต่อมาช่วงหัวค่ำวันนั้น นายเร่ได้โทรศัพท์เข้ามาทำเสียงเหมือนจะร้องไห้และนัดให้ไปพบที่ห้างเดอะมอลล์ สาขาบางกะปิ กรุงเทพมหานคร และ น.ส. หญิงได้เดินทางมาพบนายเร่มีอายุประมาณ 30 ปี และนายเร่บอกว่าจะไปหาเพื่อนที่อาคารลิฟวิ่งเพลส ซอยรามคำแหง 53 แต่เมื่อมาถึงให้น.ส.หญิงรออยู่ข้างล่างก่อนเมื่อนายเร่ลงมาบอกว่าเพื่อนไม่อยู่ นายเร่พาเดินทางไปในซอยเปลี่ยวและทำการข่มขืน น.ส. หญิงดังกล่าว (หนังสือพิมพ์คมชัดลึก, 2548) จากนั้นในปี 2549 เดือนมกราคม น.ส.วัน (นามสมมุติ) อายุ 16 ปี นักเรียนชั้น ม. 5 โรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่งย่านบางซื่อ ได้รู้จักนายนพ ทางกรสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ประมาณ 2 สัปดาห์ ได้ชวนไปเที่ยวต่างจังหวัด ตำรวจได้แจ้งขอหาพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 2549) และในเดือนต่อมา น.ส. แหม่ม (นามสมมุติ) อายุ 17 ปี นักศึกษาชั้น ม. 5 โรงเรียนชื่อดังย่านสุขุมวิท ได้เข้าไปสนทนาทางอินเทอร์เน็ต พบนายพลบ อ้างว่าเป็นล่ามให้กับโรงพยาบาลชื่อดังย่านสุขุมวิท และนัดพบกันอ้างว่าจะสอนภาษาอังกฤษให้ ในที่สุดก็นัดเจอกันและได้พา น.ส. แหม่ม เข้าโรงแรมข่มขืนกระทำชำเรา (เดลินิวส์, 2549)

คดีที่สะท้อนขวัญประชาชนมากที่สุดเกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549 ที่น.ส. ดิสนีย์ เป็นครูโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี โดนฆ่าตายโดยตำรวจสงสัยนาย โมฮัมหมัด อาลีฟ อายุ 34 ปี ชาวปากีสถาน อาชีพพนักงานฝ่ายประสานงานต่างประเทศบริษัท ส่งออกแห่งหนึ่ง ยอมรับว่าได้รู้จัก น.ส. ดิสนีย์ ได้ประมาณ 1 เดือน โดยการแชทและนัดพบกันมีการร่วมหลับนอนแต่ปฏิเสธว่าไม่ได้ฆ่า น.ส. ดิสนีย์ คดีศาลได้ตัดสินประหารชีวิตแต่ยังอยู่ในขั้นตอนการอุทธรณ์ (คมชัดลึก, 2549, น. 12) จากนั้นเดือนสิงหาคม เกิดคดีเณรล่อลวงหญิงสาวไปเพื่อทำการอนาจาร โดย น.ส. โบว์ (นามสมมุติ) อายุ 19 ปี นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เข้าแจ้งความกับตำรวจว่าได้ถูกนายอภิรักษ์กร ล่อลวงไปลวงละเมิดทางเพศภายในกุฏิวัดพิเศษ เนื่องจากตนได้เข้าไปแชททางเว็บไซต์หนึ่งในอินเทอร์เน็ต จะมีชายหนุ่มใช้ชื่อ “เอ็ม” สนทนาด้วย อ้างว่าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง พักอาศัยอยู่ใกล้โรงพยาบาล ศิริราชและยังเปิดร้านให้เช่าวีซีดี หลังจากนั้นได้สนทนากันหลายครั้ง จนกระทั่งให้เบอร์โทรศัพท์โทรคุยกันและนัดพบกัน วันที่ 2 สิงหาคม 2549 เมื่อไปหาจึงรู้ว่าเป็นสามเณร และบังคับตนเข้าไปในกุฏิและลือคประตุ ตำรวจตั้งข้อหาพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ล่อลวงไปเพื่อทำการอนาจาร และกักขังหน่วงเหนี่ยว (เดลินิวส์, 2549, น. 15) จากนั้นเดือนตุลาคม น.ส. เอ (นามสมมุติ) อายุ 18 ปี นักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลแห่งหนึ่ง เวลา 02.00 น. ได้เล่นอินเทอร์เน็ตในห้องสนทนาห้องหนึ่ง ได้รู้จักผู้ชายชื่อเอก คุยกันไปคุยกันมาโดยผู้ชายให้ถ้อยคำที่สุภาพ 2 ชั่วโมง ผู้ชายได้ขอเบอร์โทรศัพท์ ตนเห็นว่าเป็นคนที่สุภาพจึงยอมให้เบอร์ หลังจากนั้น 2 วันนายเอกได้แจ้งกรายงานยนต์มาหาที่ป้ายรถเมล์ที่โรงเรียนและชวนไปทานข้าว ตนเห็นว่าหน้าตาดีและสุภาพจึงยอมไปทานข้าวด้วย หลังจากทานข้าวเสร็จก็จะขับรถมาส่งระหว่างทางโดนนายเอกบังคับข่มขืน ส่วนนายเอกหนีรอดไปอย่างลอบนวล (เดลินิวส์, 2549, น. 19)

ในปี 2550 เกิดคดีพร้อมกัน 2 คดี ในเดือน กุมภาพันธ์ โดยที่คดีแรกเกิดจาก น.ส. ตึกตา (นามสมมุติ) อายุ 16 ปี เธอชอบแชทและเข้าไปแชทในเว็บแคมฟร็อก ได้ประมาณ 3 เดือนและได้รู้จักกับนายพิษณุ คำหิเวสน์ อายุ 40 ปี เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2550 โดยนายพิษณุ อ้างว่าเป็นนักแต่งเพลง และ น.ส.ตึกตาโดยอ้างว่า หากยอมมาพบจะให้เป็นที่ใจ ซึ่งนายพิษณุได้ส่งคำรถมาให้เมื่อมาถึงถูกนายพิษณุข่มขืนหลายครั้ง แท้จริงแล้วนายพิษณุคนนี้ได้ทำอาชีพอะไรติดต่อกับเด็กวัยรุ่นให้ไปเดินโชว์เพื่อความสะใจ เจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งข้อหาพรากผู้เยาว์อายุไม่เกิน 18 ปี โดยการหลอกลวงและฐานความผิดหลอกลวงพาหญิงไปข่มขืนกระทำชำเรา (ไทยรัฐ, 2550, น. 16) ส่วนคดีที่สองเกิดจาก ด.ญ.ฝน (นามสมมุติ) อายุ 14 ปี นักเรียนชั้น ม.2 จังหวัดตรัง ได้เล่นอินเทอร์เน็ตและเข้าไปใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตได้รู้จักกับนายพล คุยกัน

ถูกคอ มีการแลกเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์มือถือกันภายในไม่กี่วัน ด.ญ. ฝนเกิดความไว้วางใจ จึงนัดมาเจอกันที่สวนสาธารณะในจังหวัดตรัง ก่อนลงมือปลุกปล้ำข่มขืนกระทำชำเราหลายครั้ง จากนั้นเดินทางมาอยู่ด้วยกันที่จังหวัดพิษณุโลก ผู้ปกครองเห็นลูกสาวหายไปหลายวันจึงตามหาโดยแกะรอยผ่านการใช้โทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ต และพบตามที่กล่าว ตำรวจแจ้งข้อหานายพลพราก ผู้เยาว์และกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี (เฉลินวิธ, 2550, น. 18)

บทลงโทษผู้ที่กระทำความผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต

ถึงแม้ว่าประเทศไทยกำลังจะมี “ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.” จะประกาศใช้แต่ก็ไม่ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เพราะมีกฎหมายด้านอื่นรองรับอยู่แล้วเช่นประมวลกฎหมายอาญา ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องใช้ประมวลกฎหมายอาญาในการนำผู้ที่กระทำความผิดมาลงโทษ (ประมวลกฎหมายอาญา)

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 บัญญัติว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือโดยทำหญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นคนอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ความผิดฐานอนาจาร มาตรา 278 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่า 15 ปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ” ดังนี้

การกระทำอนาจาร หมายความว่า การกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศตามประเพณีนิยมและตามกาลเทศะรวมถึงการกระทำให้อับอายขายหน้าแต่ข้อจำกัดว่า ต้องเป็นการกระทำต่อเนื้อตัวหรือต่อร่างกายของบุคคลอื่น เช่น กอด จูบ ลูบ คลำ ร่างกายของหญิงหรือชายเป็นการแสดงความใคร่ทางเพศ การกล่าวถ้อยคำหรือเขียนภาพไม่เป็นการอนาจาร แต่อาจเป็นสิ่งลามก ถ้าไม่เป็นการข่มขืนกระทำชำเราหรือพยายามข่มขืนกระทำชำเราและการกระทำไม่เป็นการสมควรตามประเพณีนิยมและกาลเทศะเป็นการกระทำอนาจาร

ผู้ถูกกระทำ คือบุคคลอายุกว่า 15 ปี ถ้าอายุไม่เกิน 15 ปี เป็นความผิดตามมาตรา 279

บุคคล มาตรานี้ไม่ได้จำกัดว่าเป็นหญิงและไม่จำกัดว่าเป็นผู้อื่นซึ่งมิใช่ภริยาของผู้กระทำความผิดมาตรา 276 เหตุนี้อาจมีการกระทำตามมาตรานี้ต่อชายก็ได้จะเป็นชายกระทำความต่อชาย หรือหญิงกระทำความต่อชาย หรือหญิงกระทำความต่อหญิงก็ได้

การกระทำต้องประกอบด้วย โดยผู้เสียหายด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น เช่นเดียวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 เพราะถ้าเป็นการยินยอมให้กระทำอนาจาร ย่อมไม่มีความผิดเช่นเดียวกับมาตรา 276

“ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.” โดยที่ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นี้ เริ่มตั้งแต่มาตรา 5-มาตรา 15 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเฉพาะการนำเข้าภาพลามก หรือการนำภาพลามกไปเผยแพร่ต่อ ดังนี้

สำหรับมาตราที่ 13 ข้อ (4) ระบุว่าผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันมีลักษณะลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ และนำไปเผยแพร่ต่อต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

และถ้าข้อมูลลามกตาม (ข้อ) 4 เป็นภาพของบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสน หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 14 ผู้ที่ให้บริการที่รู้ถึงการกระทำความผิดตามมาตรา 13 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตนเอง มีโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดมาตรา 13

มาตรา 15 ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้าง ตัดต่อ เดิมหรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ในการนำ “บทลงโทษ” และการค้นหาผู้กระทำความผิด เป็นตัวตั้งของการบัญญัติกฎหมาย โดยมีเหตุผลของการป้องกันการประทุษร้าย อาจจะเป็นดาบสองคม และอาจจะมองในแง่มุมที่ไม่รอบด้าน เพราะพิจารณาเพียงด้านเดียว คือด้านที่ไม่เป็นประโยชน์หรือด้านที่เป็นโทษ เมื่อพิจารณาในมุมกลับ จะมีปัญหาอยู่หลายประการ อาทิเช่น การให้สิทธิตำรวจ ในการพิจารณา “เว็บไซต์ที่เป็นอันตราย” หรือ “เว็บไซต์ที่ใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์” เมื่อมองมุมกลับกันจะเห็นได้ว่าหากไม่กำหนดโทษให้ชัดเจนว่าอะไรเป็นอันตราย หรือการใส่ร้าย ผู้ที่ทำเว็บไซต์ จะขาดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นที่บริสุทธิ์ เหมือนกับ มีระบบตรวจสอบ ของเว็บต่าง ๆ เพื่อป้องกัน “การประทุษร้าย” แต่กำลังเปิดช่อง ให้เกิดการกลั่นแกล้ง และขัดขวางพัฒนาการของระบบเครือข่าย (พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร, 2543)

ปัญหาการกระทำผิดทางเพศที่เกิดจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เป็นปัญหาที่พนักงานที่ยังต้องแสวงหาแนวทางในการแก้ไข และต้องอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่าย สิ่งที่สำคัญต้องให้ความสนใจอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นภัยทางด้านความมั่นคงของสังคมมนุษย์ ตลอดจนการละเมิดสิทธิมนุษยชน และอันตรายที่แฝงในโลกออนไลน์ ซึ่งล้วนเกิดจากน้ำมือมนุษย์บางกลุ่มในการใช้เทคโนโลยีเป็นช่องทางในการนำไปสู่การแสวงหาประโยชน์เข้าตนเอง หรือการประทุษร้ายต่อสังคม (ปรีวิชัย มะกรวัฒน์, 2549)

แนวทางการควบคุม และกฎหมายในการป้องกันการกระทำผิดทางเพศสืบเนื่องจากการใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต

สำหรับแนวทางในการป้องกันและแก้ไขที่มีการนำเสนอเป็นภาพกว้างสำหรับการอันตรายที่เกิดจากการเข้าไปแชต และป้องกันการถูกลามที่จะมีมากขึ้นในอนาคต ดังนี้

1. กลไกภาคประชาชน หรือ สถาบันครอบครัว ในการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้ตระหนักถึงภัยและให้การให้ความอบอุ่นกับครอบครัว รวมไปถึงความร่วมมือจาก กลไกของภาคองค์กรพัฒนาเอกชน และหน่วยงานที่ไม่แสวงหากำไร ในการทำงานเพื่อให้ความรู้ และอบรมการใช้งาน และเสนอถึงคุณ-โทษของเข้าไปใช้ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตในสังคมไทย

2. กลไกภาครัฐทุกฝ่าย ตั้งแต่องค์กรฝ่ายบริหารด้านการวางมาตรการแก้ไขและนโยบาย องค์กรฝ่ายนิติบัญญัติในการออกกฎหมาย และองค์กรอิสระอื่น ๆ นอกจากนี้ยังต้องใช้กลไกสุดท้าย คือ กลไกระหว่างประเทศ เพราะปัญหาในอินเทอร์เน็ตมีความซับซ้อน และโยงใยกันอย่างไร้พรมแดน รัฐบาลจึงจำเป็นต้องประสานความร่วมมือทางด้านนโยบาย และปฏิบัติไปยังนานาประเทศในระดับรัฐบาลต่อรัฐบาล หรือ องค์กรการที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้อง

3. จัดตั้งหน่วยงานเพื่อพิจารณากลับกรองเว็บไซต์

4. การจัดตั้งตำรวจอินเทอร์เน็ต (Cyber Cop) ที่มีอำนาจและหน้าที่เข้าไปยังเว็บไซต์เพื่อตรวจสอบสิ่งผิดกฎหมายได้

5. ร่วมกันสอดส่องดูแลสถานการณ์บนอินเทอร์เน็ต โดยอาศัยหน่วยงานกลาง หรือความร่วมมือจากภาคประชาชน

6. อาศัยความร่วมมือจากเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต ในการสอดส่องดูแล และค้นหาตัวผู้กระทำผิด

7. สร้างจิตสำนึกที่ดีของผู้ใช้บริการ

8. การทำบัญชีดำ ขึ้นเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับปิดกั้นเว็บไซต์ที่มีปัญหา โดยให้เซิร์ฟเวอร์เป็นตัวกลางสำหรับการตรวจสอบข้อมูลก่อนเข้าประเทศ แล้วจึงตั้งระบบอาสาสมัคร

ขึ้นมาเพื่อตรวจสอบและติดตามเว็บไซต์ที่มีปัญหา โดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ไอเอสพี) แต่ละรายสามารถเข้ามาดึงข้อมูลจากเซิร์ฟเวอร์ดังกล่าว และดำเนินการปิดกั้นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมต่อไป

1. แนวคิดเรื่องเสรีภาพของมนุษย์ในสังคมไทย

เสรีภาพ คือ ภาวะของมนุษย์ที่ไม่อยู่ภายใต้การครอบงำของผู้อื่น กล่าวคือ เป็นภาวะที่ปราศจากการถูกหน่วงเหนี่ยว ชัดขวาง บุคคลใดบุคคลหนึ่งย่อมมีเสรีภาพอยู่ตราบนานเท่าที่เขาไม่ถูกบังคับให้กระทำในสิ่งที่เขาไม่ประสงค์ที่จะทำ กล่าวโดยสรุป เสรีภาพคืออำนาจของบุคคลในอันที่จะกำหนดตนเอง (Self-Determination) โดยอำนาจนี้ บุคคลย่อมเลือกวิถีชีวิตของตนเองได้ด้วยตนเอง เสรีภาพจึงเป็นอำนาจที่มีอยู่เหนือตนเอง เป็นอำนาจของบุคคลในอันที่จะกระทำในสิ่งที่ตนประสงค์จะกระทำและที่จะไม่กระทำในสิ่งที่ตนไม่ประสงค์กระทำ

เสรีภาพขั้นพื้นฐานของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด อันเป็นหลักการของแนวความคิดของสำนักกฎหมายธรรมชาติ ถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเป็นอย่างอื่นบ้างตามสมัยของปราชญ์หรือนักคิด อันมีมูลเหตุพื้นฐานจากระบบการปกครองในแต่ละสมัยก็ตาม แต่ในที่สุดแล้ว การรวมตัวเป็นประชาคมโดยมีฝ่ายปกครองฝ่ายหนึ่ง และฝ่ายผู้ถูกปกครองฝ่ายหนึ่ง ในหลักการในเรื่องของการยอมรับและรับรองเสรีภาพก็ยังเป็นหลักขั้นพื้นฐานที่ฝ่ายปกครองมีอาจก้าวล้ำได้

ในประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีหลักการที่สำคัญอยู่ประการหนึ่ง คือ หลักนิติรัฐ หรือนิติธรรม (The Rule of law) กล่าวคือเป็นรัฐที่ฝ่ายปกครองนั้นจะกระทำการใด ๆ ต้องมีกฎหมายให้อำนาจในลักษณะที่เรียกว่า การกระทำต้องชอบด้วยกฎหมาย ในหลักการดังกล่าวเป็นการรับรองถึงสิทธิ เสรีภาพขั้นพื้นฐานของมนุษย์นั่นเอง ฝ่ายปกครองจำกระทำการใดโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ไม่ได้ โดยกฎหมายที่ว่านั้นจะต้องไม่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดถึงเสรีภาพขั้นพื้นฐานของมนุษย์ด้วย

2. เสรีภาพในเรื่องเพศ

เสรีภาพอันเกี่ยวกับเพศ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ในสังคมไทยนั้นพบว่าสามารถแบ่งแยกได้เป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. เสรีภาพในการมีเพศสัมพันธ์ โดยปกติแล้วเสรีภาพในเรื่องนี้เป็นเสรีภาพของมนุษย์ในการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ถือได้ว่าเป็นเสรีภาพที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับสังคมมนุษย์

2. เสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ นั่นคือ ข้อมูลที่ทำให้รับรู้ถึงความหมายในเรื่องที่เกี่ยวกับ เพศ เช่นข้อมูลเกี่ยวกับสรีระของบุคคลอื่น ข้อมูลเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ เป็นเสรีภาพในเรื่องนี้เป็นเสรีภาพที่มนุษย์ใช้ในการรับฟัง รับรู้ ด้วยประสาทสัมผัสตาและหู ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนี้เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งไม่ได้จำกัดแต่เฉพาะข้อความจริงเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงข้อความเท็จด้วย ซึ่งมนุษย์นั้นได้รับมาจากบุคคล หรือจากสื่ออื่น ๆ

3. เสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นในข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ เป็นเรื่องของการใช้เสรีภาพในการเผยแพร่ข่าวสาร ข้อมูล ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉพาะ ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปแบบสื่อชนิดใดก็ได้ โดยมนุษย์อาจจะเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเพศในฐานะที่ตนเป็นฐานข้อมูล หรืออาจจะข้อมูลที่ได้รับมาจากบุคคลอื่น หรืออาจจากสื่ออื่นก็ได้ ทั้งนี้ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศนั้นอาจจะมีข้อคิดเห็นส่วนบุคคลร่วมอยู่ด้วย

3. ขอบเขตการใช้เสรีภาพ

ในการพิจารณาถึงกรอบหรือขอบเขตของการใช้เสรีภาพจึงเรื่องที่จะพิจารณาว่าเรื่องใหญ่ที่สามารถทำได้ เรื่องใดที่ไม่สามารถทำได้ โดยหลักใหญ่ นั่นคือการพิจารณาถึงหลักทั่วไปว่าการใช้เสรีภาพนั้นหากไปกระทบถึงสิ่งใดแล้วก็จะไม่สามารถกระทำได้ สิ่งทีกล่าวมานั้นก็คือขอบเขตของการใช้เสรีภาพนั่นเอง ขอบเขตการใช้เสรีภาพนั้นมีทั้งการจำกัดขอบเขตทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษร และไม่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของการวางขอบเขตของการใช้เสรีภาพ แบ่งเป็น 2 สาเหตุ

สาเหตุที่ 1 เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของบุคคล กล่าวคือเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลทุก ๆ คน การใช้เสรีภาพของบุคคลคนหนึ่งจะไปกระทบถึงดินแดนแห่งเสรีภาพของบุคคลอื่นได้ หมายความว่าไม่ว่าบุคคลใดไม่สามารถแทรกแซงในสิทธิภาพของบุคคลอื่นได้

สาเหตุที่ 2 เพื่อผลประโยชน์ของรัฐหรือเพื่อผลประโยชน์สาธารณะหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามรัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ “ศีลธรรมอันดีของประชาชน” เป็นขอบเขตของการใช้เสรีภาพประการหนึ่ง หมายความว่า การใช้เสรีภาพจะต้องไม่ละเมิดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

หลักทั่วไปของขอบเขตการใช้เสรีภาพแล้วพบว่าจะมีอยู่ด้วยกัน 2 ประการ คือจะไปกระทบเสรีภาพของบุคคลอื่นไม่ได้ หรือจะไปกระทบถึงความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสังคมไม่ได้ ซึ่งในแต่ละสังคมขอบเขตก็จะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับประวัติความเป็นมา จารีตประเพณีของแต่ละสังคม เมื่อนำขอบเขตการใช้เสรีภาพมาพิจารณาในเรื่องเพศจะพบว่า

ประการที่ 1 ขอบเขตของการใช้เสรีภาพในการมีเพศสัมพันธ์ของมนุษย์ มนุษย์มีเสรีภาพในการที่จะมีเพศสัมพันธ์ แต่ทั้งนี้จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของการใช้เสรีภาพ นั่นคือ จะ

ไปมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่นโดยบุคคลนั้นไม่ยอมไม่ได้ เพราะเท่ากับเป็นการกระทบถึงเสรีภาพของบุคคลอื่น นอกจากนั้นแล้วมนุษย์ยังไม่เสรีภาพในการไปมีเพศสัมพันธ์โดยไปกระทบถึงศีลธรรมอันดีของสังคมถึงแม้จะได้รับความยินยอมจากอีกฝ่ายหนึ่งก็ตาม

ประการที่ 2 เสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ในกรณีนี้ขอบเขตของการใช้เสรีภาพนั้นมีความเข้มข้นน้อยกว่า เพราะความเข้มข้นนั้นจะไปขึ้นอยู่กับเสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศ เนื่องจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารนั้นเป็นปลายทาง แต่ต้นทางที่สำคัญคือผู้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นต้นทางในการให้กำเนิดข้อมูลข่าวสารซึ่งจะต้องนำมาพิจารณาถึงขอบเขตของการใช้เสรีภาพอย่างละเอียด

ประการที่ 3 เสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาเรื่องหนึ่ง เพราะเสรีภาพในประการที่ 1 จะปรากฏต่อสังคมได้ก็โดยการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร โดยข้อมูลข่าวสารจะถูกเผยแพร่ไปยังสังคม ทำให้สังคมได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอันเป็นการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศซึ่งเป็นเสรีภาพในประการที่ 2 ขอบเขตของการนำเสนอข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับเรื่องทางเพศนั้นต้องไม่เป็นการนำเสนอที่ไปกระทบต่อเสรีภาพของบุคคลอื่น และไม่ไปกระทบถึงศีลธรรมอันดีของสังคมด้วย

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตนั้น กฎหมายทุกฉบับเกี่ยวข้องกันหมดแต่การจะปรับใช้ กฎหมายฉบับใดนั้น ขึ้นอยู่กับว่าฐานความผิดที่เกิดขึ้นอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายฉบับใด ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต อาจมีประเด็นข้อกฎหมายอื่นที่นำมาพิจารณา ดังนี้

1. กฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายขัดกัน (Conflict of Law) และขอบเขตอำนาจพิจารณาคดีของศาล (Jurisdiction) เนื่องจากในโลกของอินเทอร์เน็ตนั้นไม่มีพรมแดน การทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ต จึงเหมือนเป็นการทำธุรกิจกับคนทั้งโลก ดังนั้นเมื่อเกิดข้อพิพาท ปัญหาโดยจะนำกฎหมายของประเทศใดมาบังคับใช้ และศาลประเทศใดมีอำนาจพิจารณาคดี ศาลประเทศที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ตั้งอยู่ หรือศาลในประเทศที่มีคู่สัญญาผู้มีภูมิลำเนา ศาลในประเทศที่มีประเทศที่มีการชำระหนี้ตามสัญญา ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหา ข้อกำหนดและเงื่อนไข (Terms & Condition) ในเว็บไซต์

2. กฎหมายว่าด้วยการเกิดของสัญญา ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่ระบุว่าสัญญาเกิดขึ้นเมื่อใด ความรับผิดทางกฎหมายเป็นอย่างไร เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมสัญญา พระราชบัญญัติธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาแต่ละประเภท

3. กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม เป็นต้น กฎหมายในส่วนนี้เกี่ยวข้องกับสัญญาและข้อกำหนดเงื่อนไข โดยกำหนดข้อสัญญาดังกล่าวมีผลบังคับใช้เพียงใด

4. กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา เช่น พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พระราชบัญญัติแบบวงจรรวม (ร่าง) พระราชบัญญัติความลับทางการค้า กฎหมายส่วนนี้มีความสำคัญอย่างมากเพราะมุ่งคุ้มครองข้อมูล รูปภาพต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต การทำลิ้งค์ประเภทต่าง ๆ

5. กฎหมายอาญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบุคคลที่เป็นสื่อกลางในการให้บริการ อินเทอร์เน็ต เช่น ฐานความผิดฐานหมิ่นประมาท การพนัน สื่อลามกอนาจาร

6. กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และพยานหลักฐาน เช่น ร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

7. กฎหมายภาษีอากร เช่น ปัญหาการจัดเก็บภาษีผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การออกไปกำกับภาษี ปัญหาเรื่องสินค้าไม่มีรูปร่างที่ดาวน์โหลดผ่านอินเทอร์เน็ต อนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างประเทศไทยกับประเทศต่าง ๆ

8. กฎหมายว่าด้วยการว่าด้วยการเงิน เช่น พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ประกาศของตลาดหลักทรัพย์

9. กฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า เช่น กรณีบริษัท ไมโครซอฟท์ ที่ผูกขาดการใช้โปรแกรมเบราร์เซอร์

10. กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อคุ้มครองข้อมูลลูกค้าหรือข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล กฎหมายรัฐธรรมนูญ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ (Computer Crime Law) เป็นกฎหมายตัวหนึ่งที่มีความล่าช้ามากในบรรดากฎหมายสารสนเทศทั้ง 6 ฉบับ ความล่าช้านั้นก็มาจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่จะต้องดูตัวอย่างกฎหมายจากหลาย ๆ ประเทศที่บังคับใช้ไปก่อนแล้วเพื่อจะมาปรับเข้ากับบริบทของประเทศไทย สภาพวัฒนธรรม ความเจริญก้าวหน้าที่ไม่เท่ากันแล้วย่อมจะเกิดปัญหาเมื่อนำมาใช้อย่างแน่นอน อีกทั้งเรื่องนี้ยังเป็นเรื่องใหม่ในสังคมไทย และในกระบวนการยุติธรรมของบ้านเราด้วย กฎหมายบางเรื่องต้องใช้เวลาจนถึง 5 ปีกว่าจะออกมาใช้บังคับได้ บางเรื่องใช้เวลาถึง 10 ปีเลยทีเดียว ปัญหาความล่าช้าเป็นอุปสรรคที่สำคัญอย่างหนึ่งใน

การพัฒนาประเทศของเรา ทั้งนี้ เกิดจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นระบบงานราชการที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ต้องผ่านหลายหน่วยงาน หลายขั้นตอน หรือแม้แต่ระบบการพิจารณาในสภา ที่มีการเปลี่ยนรัฐบาลกันบ่อย ๆ จึงทำให้ขาดความต่อเนื่อง และยังมีสาเหตุอื่นอีกมากที่ทำให้กฎหมายแต่ละฉบับนั้นออกมาใช้บังคับช้า

ที่มาของกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ทุกวันนี้คงปฏิเสธไม่ได้ว่าคอมพิวเตอร์เข้าไปมีบทบาทในชีวิตมนุษย์มากขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารอย่างในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่ามีพัฒนาการเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมทั้งพัฒนาการเทคโนโลยีสารสนเทศด้วย แต่ถึงแม้ว่าพัฒนาการทางเทคโนโลยีสารสนเทศนั้นจะถูกนำมาประยุกต์ใช้และก่อให้เกิดประโยชน์มากมายก็ตาม หากนำไปใช้ในทางที่ไม่ดีไม่ชอบแล้วก็จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมได้ ดังนั้นจึงเกิดรูปแบบใหม่ของอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนา กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ขึ้นในบางประเทศอาจเรียกว่า กฎหมายเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ (Computer Misuse Law) หรือในบางประเทศอาจต้องมีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเพื่อให้รองรับกับความผิดในรูปแบบใหม่ ๆ ได้ ด้วยการกำหนดฐานความผิดและบทลงโทษสำหรับการก่ออาชญากรรมคอมพิวเตอร์ขึ้นเพื่อให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ สามารถเอาผิดกับผู้กระทำความผิดได้ ในต่างประเทศนั้นมีลักษณะการบัญญัติกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ 2 รูปแบบ คือ การบัญญัติในลักษณะแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา เช่น ประเทศเยอรมนี แคนาดา อิตาลี และสวิสเซอร์แลนด์ ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งคือ การบัญญัติเป็นกฎหมายเฉพาะ เช่น ประเทศอังกฤษ สิงคโปร์ มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกา

สภาพปัญหาในปัจจุบัน

ปัญหาข้อกฎหมายของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ คือ หลักของกฎหมายอาญาที่ระบุว่า ไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย (Nulla poena sine lege) และมุ่งคุ้มครองวัตถุที่มีรูปร่างเท่านั้น แต่ในยุคไอทีนั้น ข้อมูลข่าวสารเป็นวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง เอกสารไม่ได้อยู่ในแผ่นกระดาษอีกต่อไป ซึ่งกฎหมายที่มีอยู่ไม่อาจขยายการคุ้มครองไปถึงได้ ตัวอย่างของการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ได้แก่ การโจรกรรมเงินในบัญชีลูกค้าของธนาคาร การโจรกรรมความลับของบริษัทต่าง ๆ ที่เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ การปล่อยไวรัสเข้าไปในคอมพิวเตอร์ การใช้คอมพิวเตอร์ในการปลอมแปลงเอกสารต่าง ๆ รวมไปถึงการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการก่อวินาศกรรม รูปแบบการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันทวีความซับซ้อนและรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้

เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำหน้าที่สืบสวนทำงานได้อย่างยากลำบาก ทั้งยังต้องอ้างอิงอยู่กับกฎหมายอาญาแบบเดิมซึ่งยากที่จะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ นักกฎหมายจึงต้องเปลี่ยนแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะในเรื่องทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตัวอย่างเช่น การขโมยโดเมนเนม ซึ่งไม่มีรูปร่าง ไม่สามารถจับต้องและถือเอาได้ แต่ก็ถือเป็นทรัพย์สินและยอมรับกันว่ามีมูลค่ามหาศาล

ปัญหาอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์คือ เรื่องพยานหลักฐาน เพราะพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาและกระทำได้ง่าย แต่ยากต่อการสืบหา รวมทั้งยังสูญหายได้ง่ายอีกด้วย เช่น ข้อมูลที่ถูกบันทึกอยู่ในสื่อบันทึกข้อมูลถาวรของเครื่อง นั้น หากระหว่างการเคลื่อนย้ายได้รับความกระทบกระเทือนหรือเกิดการกระแทก หรือเคลื่อนย้ายผ่านจุดที่เป็นสนามแม่เหล็ก ข้อมูลที่บันทึกใน Hard Disk ดังกล่าวก็อาจสูญหายได้ นอกจากนี้เรื่องอำนาจในการออกหมายค้นก็เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเช่นกัน เพราะการค้นหาพยานหลักฐานใน Hard Disk นั้นต้องกำหนดให้ศาลมีอำนาจบังคับให้ผู้ต้องสงสัยบอกรหัสผ่านแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำการสืบสวนเพื่อให้ทำการค้นหาลักษณะในฮาร์ดดิสก์ ได้ด้วยนอกจากนั้น ปัญหาเรื่องขอบเขตพื้นที่ก็เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เพราะผู้กระทำความผิดอาจกระทำจากที่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ประเทศไทย ซึ่งอยู่นอกเขตอำนาจของศาลไทย ดังนั้นกฎหมายควรบัญญัติให้ชัดเจนด้วยว่าศาลมีเขตอำนาจที่จะลงโทษผู้กระทำผิดได้ถึงไหนเพียงไร และถ้ากระทำความผิดในต่างประเทศจะถือเป็นความผิดในประเทศไทยด้วยหรือไม่ ส่วนประเด็นที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบก็คือประเด็นเรื่องอายุของผู้กระทำความผิด เพราะผู้กระทำความผิดทางอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ส่วนมาก โดยเฉพาะแฮ็กเกอร์ และ แครกเกอร์ นั้น มักจะเป็นเด็กและเยาวชน และอาจกระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือเพราะความคึกคะนองหรือความซุกซนก็เป็นได้

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2545 (ฉบับรวมหลักการของกฎหมายเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และกฎหมายเกี่ยวกับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์เข้าด้วยกัน) ซึ่งมีผลใช้บังคับไปเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2545 ที่ผ่านมา

ลักษณะของการกระทำผิดหรือการก่อให้เกิดภัยอันตรายหรือความเสียหายอันเนื่องมาจากการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์นั้น อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ จำแนกตามวัตถุหรือระบบที่ถูกกระทำ คือ

1. การกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ (Computer System)
2. การกระทำต่อระบบข้อมูล (Information System)

3. การกระทำต่อระบบเครือข่ายซึ่งใช้ในการติดต่อสื่อสาร (Computer Network)

"ระบบคอมพิวเตอร์" หมายถึง อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือชุดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใด ๆ ซึ่งการตั้งโปรแกรมให้ทำหน้าที่ในการประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ ดังนั้น "ระบบคอมพิวเตอร์" จึงได้แก่ ฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ ที่พัฒนาขึ้นเพื่อประมวลผลข้อมูลดิจิทัล ประกอบด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์รอบข้างต่าง ๆ ในการเข้ารับหรือป้อนข้อมูล นำออกหรือแสดงผลข้อมูล และบันทึกหรือเก็บข้อมูล ดังนั้น ระบบคอมพิวเตอร์จึงอาจเป็นอุปกรณ์เพียงเครื่องเดียว หรือหลายเครื่องอันอาจมีลักษณะเป็นชุดเชื่อมต่อกัน ทั้งนี้ โดยอาจเชื่อมต่อกันผ่านระบบเครือข่าย และมีลักษณะการทำงานโดยอัตโนมัติตามโปรแกรมที่กำหนดไว้และไม่มีการแทรกแซงโดยตรงจากมนุษย์ ส่วนโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้นจะหมายถึง ชุดคำสั่งที่ทำหน้าที่สั่งการให้คอมพิวเตอร์ทำงาน

"ระบบข้อมูล" หมายถึง กระบวนการประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ สำหรับสร้าง ส่ง รับ เก็บรักษาหรือประมวลผลข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์การให้ความหมายของคำว่า ระบบข้อมูล ตามความหมายข้างต้น เป็นการให้ความหมายตามพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ และหากเราพิจารณาความหมายตามกฎหมายดังกล่าวซึ่งตราขึ้นเพื่อรองรับผลทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ อันเป็นการรับรองข้อความที่อยู่บนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้เท่าเทียมกับข้อความที่อยู่บนแผ่นกระดาษ จึงหมายความว่าข้อความที่ได้สร้าง ส่ง เก็บรักษา หรือประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โทรเลข โทรศัพท์ โทรสาร เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์โดยการคุกคามหรือก่อให้เกิดความเสียหาย คงจะไม่ใช้เพียงแต่กับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในความหมายดังกล่าวเท่านั้น เพราะการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์นั้นอาจเป็นการกระทำต่อข้อมูล ซึ่งไม่ได้สื่อความหมายถึงเรื่องราวต่าง ๆ ทำนองเดียวกับข้อความแต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น ข้อมูลที่เป็นรหัสผ่าน หรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น กระนั้นก็ตาม แม้ข้อมูลจะมีลักษณะหลากหลาย แล้วแต่การสร้างและวัตถุประสงค์ของการใช้งาน แต่ข้อมูลที่กำลังกล่าวถึงทั้งหมดนี้ ต้องมีลักษณะที่สำคัญร่วมกันประการหนึ่งคือ ต้องเป็น "ข้อมูลดิจิทัล" เท่านั้น ข้อมูลอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการรวบรวมพยานหลักฐานอันสำคัญยิ่งต่อการสืบสวน สอบสวนในคดีอาญา คือ ข้อมูลจราจร ซึ่งเป็นข้อมูลที่บันทึกวงจรการติดต่อสื่อสาร ตั้งแต่ต้นทางถึงปลายทาง ทำให้ทราบถึงจำนวนปริมาณข้อมูลที่ส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์ในแต่ละช่วงเวลา สำหรับข้อมูลต้นทางนั้น ได้แก่ หมายเลขโทรศัพท์ เลขที่อยู่ไอพี (Internet Protocol Address) หรือ IP Address นั่นเอง ส่วนข้อมูลปลายทางนั้น ได้แก่ เลขที่อยู่ปลายทาง

อิเล็กทรอนิกส์ หรือที่อยู่เว็บไซต์ ที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตแวะเข้าไปดูข้อมูล นอกจากข้อมูลต้นทางและปลายทางแล้ว ยังรวมถึงข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเวลาที่มีการติดต่อสื่อสารหรือการใช้บริการ เช่น การติดต่อในรูปของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือการโอนแฟ้มข้อมูล เป็นต้น

"ระบบเครือข่าย" หมายความว่า การเชื่อมต่อเส้นทางการสื่อสารระหว่างคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกันเป็นทอด ๆ ซึ่งอาจเป็นระบบเครือข่ายแบบปิด คือ ให้บริการเชื่อมต่อเฉพาะสมาชิกเท่านั้น หรือระบบเครือข่ายแบบเปิด อันหมายถึง การเปิดกว้างให้ผู้ใดก็ได้ใช้บริการในการเชื่อมต่อระบบเครือข่ายหรือการติดต่อสื่อสาร เช่น อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

การพัฒนากฎหมายอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในเบื้องต้นนั้น พัฒนาขึ้นโดยคำนึงถึงลักษณะการกระทำความผิดต่อระบบคอมพิวเตอร์ ระบบข้อมูล และระบบเครือข่าย ซึ่งอาจสรุปความผิดสำคัญได้ 3 ฐานความผิด คือ (1) การเข้าถึงโดยไม่มีอำนาจ (Unauthorised Access) (2) การใช้คอมพิวเตอร์โดยไม่ชอบ (Computer Misuse) (3) ความผิดเกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ (Computer Related Crime) ทั้งนี้ ความผิดแต่ละฐานที่กำหนดขึ้นดังที่สรุปไว้ข้างต้นมีวัตถุประสงค์ในการให้ความคุ้มครองที่แตกต่างกัน ดังนี้

1. ความผิดฐานเข้าถึงโดยไม่มีอำนาจหรือโดยฝ่าฝืนกฎหมาย และการใช้คอมพิวเตอร์ในทางมิชอบการกระทำความผิดด้วยการเข้าถึงโดยไม่มีอำนาจหรือโดยฝ่าฝืนกฎหมาย และการใช้คอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ ถือเป็นการกระทำที่คุกคามหรือเป็นภัยต่อความปลอดภัยของระบบคอมพิวเตอร์และระบบข้อมูล เมื่อระบบไม่มีความปลอดภัยก็จะส่งผลกระทบต่อความครบถ้วน การรักษาความลับ และเสถียรภาพในการใช้งานของระบบข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์

1.1 การเข้าถึงโดยไม่มีอำนาจการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ อาจเกิดได้หลายวิธี เช่น การเจาะระบบ หรือการบุกรุกทางคอมพิวเตอร์เพื่อทำลายระบบคอมพิวเตอร์หรือเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูล หรือเพื่อเข้าถึงข้อมูลที่ถูกรักษาไว้เป็นความลับ เช่น รหัสลับ หรือความลับทางการค้า ทั้งนี้ ยังอาจเป็นที่มาของการกระทำผิดฐานอื่น ๆ ต่อไป เช่น การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อฉ้อโกงหรือปลอมแปลงเอกสาร ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเนื่องเป็นมูลค่ามหาศาลได้ คำว่า "การเข้าถึง" ในที่นี้ หมายความว่า การเข้าถึงทั้งในระดับกายภาพ เช่น ผู้กระทำความผิดกระทำโดยวิธีใดวิธีหนึ่งโดยนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์นั่นเอง และหมายความรวมถึง การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งแม้บุคคลที่เข้าถึงจะอยู่ห่างโดยระยะทางกับเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่สามารถเจาะเข้าไปในระบบที่ตนต้องการได้ "การเข้าถึง" ในที่นี้จะหมายถึง การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ ดังนั้น จึงอาจหมายถึง การเข้าถึงฮาร์ดแวร์ หรือส่วนประกอบต่าง ๆ ของคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลที่ถูกบันทึกเก็บไว้ในระบบเพื่อใช้ในการส่งหรือโอน

ถึงอีกบุคคลหนึ่ง เช่น ข้อมูลจราจร เป็นต้น นอกจากนี้ "การเข้าถึง" ยังหมายถึงการเข้าถึงโดยผ่านทางเครือข่ายสาธารณะ เช่น อินเทอร์เน็ต อันเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเครือข่ายหลาย ๆ เครือข่ายเข้าด้วยกัน และยังหมายถึง การเข้าถึงโดยผ่านระบบเครือข่ายเดียวกันด้วยก็ได้ เช่น ระบบ LAN (Local Area Network) อันเป็นเครือข่ายที่เชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน สำหรับมาตราดังกล่าวนี้นี้ กำหนดให้การเข้าถึงโดยมิชอบเป็นความผิด แม้ว่าผู้กระทำจะมีได้มีมูลเหตุจูงใจเพื่อก่อให้เกิดความเสียหายก็ตาม ทั้งนี้ เพราะเห็นว่าการกระทำดังกล่าวนั้นสามารถก่อให้เกิดการกระทำผิดฐานอื่นหรือฐานที่ใกล้เคียงค่อนข้างง่ายและอาจก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง อีกทั้งการพิสูจน์มูลเหตุจูงใจกระทำได้ค่อนข้างยาก

1.2 การลักลอบดักข้อมูล มาตรานี้บัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับการลักลอบดักข้อมูลโดยฝ่าฝืนกฎหมาย เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร ในทำนองเดียวกับการติดต่อสื่อสารรูปแบบเดิมที่ห้ามดักฟังโทรศัพท์หรือแอบบันทึกเทปลับ "การลักลอบดักข้อมูล" หมายถึง การลักลอบดักข้อมูลโดยวิธีการทางเทคนิค เพื่อลักลอบดักฟัง ตรวจสอบหรือติดตามเนื้อหาสาระของข่าวสารที่สื่อสารถึงกันระหว่างบุคคล หรือกรณีเป็นการกระทำอันเป็นการล่อลวงหรือจัดหาข้อมูลดังกล่าวให้กับบุคคลอื่น รวมทั้งการแอบบันทึกข้อมูลที่สื่อสารถึงกันด้วย ทั้งนี้ วิธีการทางเทคนิคยังหมายถึง อุปกรณ์ที่มีสายเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายและหมายรวมถึงอุปกรณ์ประเภทไร้สาย เช่น การติดต่อผ่านทางโทรศัพท์มือถือ อย่างไรก็ตาม การกระทำที่เป็นความผิดฐานลักลอบดักข้อมูลนั้น ข้อมูลที่ส่งต้องมีข้อมูลที่ส่งและเปิดเผยให้สาธารณชนรับรู้ได้ การกระทำฐานความผิดฐานนี้จึงจำกัดเฉพาะแต่เพียงวิธีการส่งที่ผู้ส่งข้อมูลประสงค์จะส่งข้อมูลนั้นให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น ดังนั้น มาตรานี้จึงมิได้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาถึงเนื้อหาสาระของข้อมูลที่ส่งด้วยแต่อย่างใด

1.3 ความผิดฐานรบกวนระบบ ความผิดดังกล่าวนี้คือ การรบกวนทั้งระบบข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ โดยมุ่งลงโทษผู้กระทำความผิดที่จงใจก่อให้เกิดความเสียหายต่อข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ โดยมุ่งคุ้มครอง ความครบถ้วนของข้อมูล และเสถียรภาพในการใช้งานหรือการใช้ข้อมูลหรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่บันทึกไว้บนสื่อคอมพิวเตอร์ได้เป็นปกติ ตัวอย่างของการกระทำความผิดฐานดังกล่าวนี้ ได้แก่ การป้อนข้อมูลที่มีไวรัสทำลายข้อมูลหรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือการป้อนโปรแกรมเข้าไปในระบบเพื่อขโมยรหัสผ่านของผู้ใช้คอมพิวเตอร์ สำหรับเพื่อใช้ลบ เปลี่ยนแปลง แก้ไขข้อมูลหรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนข้อมูลและระบบ หรือการป้อนโปรแกรมที่ทำให้ระบบปฏิเสธการทำงานซึ่งเป็นที่นิยมนกันมาก หรือการทำให้ระบบทำงานช้าลง

2. การใช้อุปกรณ์ในทางมิชอบมาตราบนี้จะแตกต่างจากมาตราก่อน ๆ เนื่องจากเป็น บทบัญญัติเกี่ยวกับการผลิต แจกจ่าย จำหน่าย หรือครอบครองอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการ กระทำความผิด เช่น อุปกรณ์สำหรับเจาะระบบ รวมถึงรหัสผ่านคอมพิวเตอร์ รหัสการเข้าถึง หรือ ข้อมูลอื่นในลักษณะคล้ายคลึงกันด้วย แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึง อุปกรณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อปกป้องระบบหรือ ทดสอบระบบ แต่การจะนำอุปกรณ์เหล่านี้มาใช้ได้ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องมีอำนาจหรือ ได้รับอนุญาตให้กระทำได้นั้น สำหรับการแจกจ่ายนั้น ให้รวมถึงการส่งข้อมูลที่ได้รับเพื่อให้ผู้อื่น อีกทอดหนึ่ง หรือการเชื่อมโยงฐานข้อมูลเข้า

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรรณิกา จันทรดี (2546) ศึกษาเรื่อง พิชอินเทอร์เนต พบสาเหตุที่ทำให้เยาวชนตก เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาทางอินเทอร์เน็ตมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ความไร้เดียงสาของ เยาวชนเอง และไม่มีประสบการณ์ และมีความเข้าใจต่อประโยชน์และโทษจากอินเทอร์เน็ตยังไม่ เพียงพอ และด้วยปัจจัยที่ผู้ปกครองก็ยังไม่มีความรู้เท่าทันภัยทางอินเทอร์เน็ตด้วย เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองควรตระหนักถึงภัยประเภทเหล่านี้และควรดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ตัวอย่างภัยที่อยู่ ในอินเทอร์เน็ต เช่น การนัดพบเพื่อนใหม่ทางอินเทอร์เน็ต

ศักดิ์ บุบผาสุวรรณ (2546) ศึกษาเรื่องความตระหนักของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต พบว่าระดับความตระหนักของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตอยู่ระดับปานกลาง และลักษณะทาง ประชากร อันได้แก่ เพศ คณะ และความรู้ความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับความตระหนักต่อ อาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตด้วย ในการศึกษาครั้งนี้ให้ความสำคัญกับตัวแปรลักษณะทาง ประชากรเช่นกัน แต่จะมีความแตกต่างกันในเรื่องกลุ่มประชากรและเนื้อหาที่ดำเนินการศึกษา

ชนะชัย ผดุงธิตติ (2545) ศึกษาเรื่อง สื่อลามกกับผู้กระทำความผิดทางเพศ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพและรูปแบบของสื่อลามกในสังคมไทย ศึกษาทัศนคติของผู้ต้องขังความผิดเกี่ยวกับ เพศต่อความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำความผิดทางเพศ สื่อลามก เพื่อวิเคราะห์ปัญหา อาชญากรรม ซึ่งอาชญากรรมทางเพศกับสื่อลามก พบว่าส่วนใหญ่จะเห็นสื่อลามกครั้งแรกเมื่อ อายุยังน้อย หรืออยู่ในช่วงวัยรุ่น เห็นว่าสื่อลามกมีผลต่อจิตใจและอารมณ์ทางเพศ โดยจะมี อารมณ์ทางเพศทุกครั้งเมื่อเห็นสื่อลามก ได้เรียนรู้พฤติกรรมทางเพศจากสื่อลามก และจำนำสิ่งที่ เห็นจากสื่อลามกไปใช้ในการร่วมเพศ

ช่อผกา กิจเจริญทรัพย์ (2544) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่ามีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด เรื่องการเข้าไปดูภาพหรือข้อความพรัอมภาพลามกอนาจารมากที่สุด รองลงมาคือการสนทนาด้วยถ้อยคำไม่สุภาพผ่านเครือข่ายปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด ได้แก่ ระยะเวลาที่ใช้เล่นอินเทอร์เน็ตต่อครั้ง แสดงให้เห็นว่าสภาพการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นเป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้อินเทอร์เน็ต

นิธินา คณานิธินันท์ (2544) ศึกษาความตระหนักรู้ด้านสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย รวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ผลจากการศึกษาพบว่า สังคมการสื่อสารอินเทอร์เน็ตของไทยส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้ต่อการมีอยู่ของสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล และการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล พิจารณาได้ว่าสิทธิเป็นสิ่งที่สามารถรับรู้และเข้าใจได้เพราะเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างโลกเสมือนทางอินเทอร์เน็ตกับโลกความจริง แสดงให้เห็นว่าสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลเป็นสิ่งควรให้ความสำคัญ และการป้องกันตนเองบนอินเทอร์เน็ตเป็นประเด็นที่ควรให้ความสนใจศึกษา

รัชฎาวรรณ ชัชวาล (2544) ศึกษาเรื่องอาชญากรรมคอมพิวเตอร์บนอินเทอร์เน็ต ผลจากการศึกษาพบว่าการประกอบกิจกรรมบนอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างจากกันกับการประกอบกิจกรรมที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป จึงส่งผลให้เกิดความแตกต่างในการพิจารณาการกระทำผิดของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมทั่วไป นั่นคือ วัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิดที่เปลี่ยนไปเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้ หรือไม่มีลักษณะทางกายภาพ วิธีการกระทำความผิดเป็นรูปแบบใหม่ที่อาจไม่ต้องการกระทำความผิดทางกายภาพ ระยะเวลาในการกระทำความผิดที่เปลี่ยนไป ความรวดเร็วในการกระทำความผิด และการไม่มีอาณาเขตของการกระทำความผิดที่ชัดเจน และอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพราะว่ากฎหมายอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ยังไม่สามารถนำมาบังคับได้ขณะนี้อยู่ในขบวนการบัญญัติกฎหมาย

4. กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

